

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 168 - 25 Kuruş

1 - Ağustos - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

76/1

HAYIR ANNE BU İM-
KÂNSIZ BİR ŞEY...

GENÇ KIZ MAĞARAYA KOŞTU.

GRİGOLD NERE-
DESİN ŞİMDİ
ÇILDIRACAĞIM

İŞTE BURADAYIM BENİM
HİÇBİR ŞEYE İNAN-
MAYAN KIZIM.

VIOLONA
TARİKİ DÜNYANIN
AYAKLARINA KAPANDI.

SANA NE DİYORDUM KIZIM?
ANNEN ÖLMEDİ. RUHUM
BUNU HİSSEDİYOR DE-
MİYOR MUYDUM SANA?

HAYIR.. HAYIR.. BU BİR
HAYALET.. BENİM ANNEM
ÖLDÜ. KORKUYORUM
GRİGOLD..

KONTES
YAKLAŞ-
MAK İS-
TEDİ.

SAKIN HA?
SİZ ONA DO-
KUNMAYIN.
İŞİN DÜZEL-
TİLMESİNİ
BANA BİRA-
KIN..

SAHİ BİZ
BUNU HIÇ DÜ-
ŞÜNMEMİŞTİK
O BENİ ÖLDÜ
SANIYORDU.

168/1

BU SIRADA GRİGOLD KONTESELE PAVLOYA BİR İŞARET YAPTI.

ACABA NE DEMEK İSTİYOR?

ŞU KAYANIN ARKASINA GİZLENMEMİZİ SÖYLÜYOR.

GELİN ..

76/2

ARADAN AZ BİR ZAMAN GEÇTİ. BU SIRADA VİOLONA SINIR BUHRANI İÇİNDE MÜTEMADİYEN AĞLAMIS VE BİRAZ AÇILMIŞTI. NİHAyet BAŞINI KALDIRIP ETRAFINA BAKINDI.

GALİBA.. ANNEM.. VARDI ŞURADA.. ONU GÖRMÜŞTÜM..

BUNA EMİN MİSİN KIZIM?

Evet.. onu gözlerimle gördüm. Pavloyla beraberdi. Grigold nere-
deler şimdi? Beni çil-
dirtma Allah aşkına söy-
le!

VİOLONA
YENİ BİR
KRİZ GEÇİR-
MEK ÜZE-
REYDİ..

HAKİKATEN ONLARI GÖRE-
MEZSEN ÇILDIRIR MİSİN?
AZ EVEL AKSİNİ SÖYLÜ-
YORDUN..

AH GRİGOLD.. ANNECİ-
ĞİM NEREDE? O HAYAT-
TA.. AZ EVEL BURA-
DAYDI. ONU GÖZLERİM
İLE GÖRDÜM.. ANNEE..
ANNEEE...

KONTESELE PAVLO
KEŞİŞİN İŞARETİ
ÜZERİNE ÇIKTILAR

BENİM SEV
GİLİ ANNECİ-
ĞİM..

KIZIM SARIL BANA
BURALARA SİRFSE
Nİ SEVDİĞİMİ SÖY-
LEMEK İÇİN TIR-
MANDIM.

ARKASI
VAR

Dışarıdan Gelen Silâh Sesi

Yazan: Noré Brunel

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

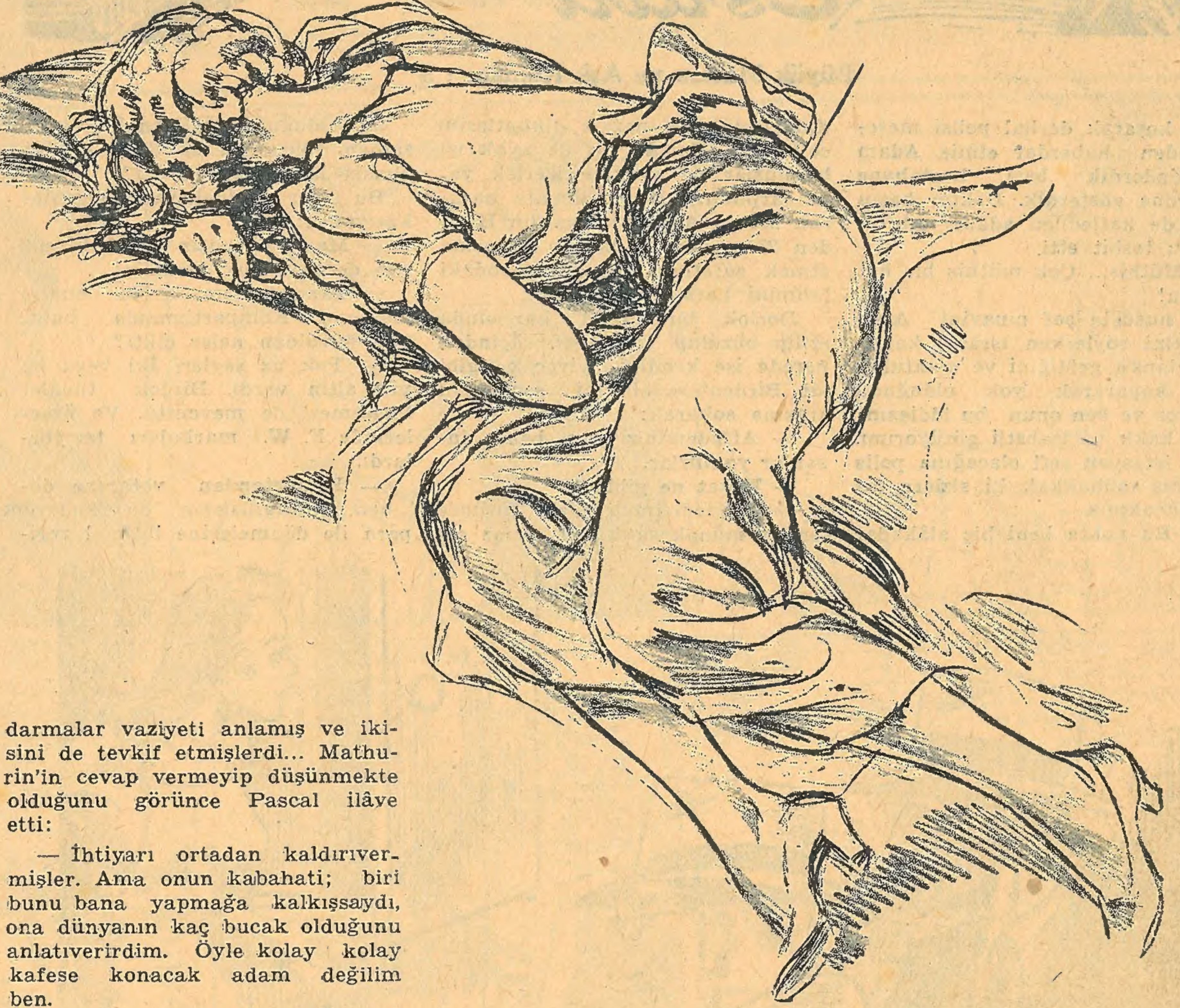
Sen lokma eti yiyip bir bardak şarap daha yuvarladıktan sonra Baba Pascal sivri uçlu bıçağıyla dişlerini karıştırmaya başladı. Her akşam yemeği bittikten sonra bu şekilde beş - on dakika geçitnek âdetiydi. Bu âdet, ihtiyarlamaya başlıyalı beri kendini göstermişti. Demek ki artık yemek onun için bir yorgunluk vesilesi olabiliyor ve yedikten hemen sonra bir hareketlilik ihtiyacı içini kaphıyordu.

Genç karısı Françoise mutfaka gidip gelmeğe ve yemeğin artıklarını kaldırmağa başlamıştı. Pascal bakışlarını ondan ayırarak öteki masada, yemeğini sona erdirmek üzere bulunan Mathurin'e baktı. Mathurin onun çiftlik işlerini idare eden delikanlıydı. Bundan dört sene evvel bir yaz akşamı çiftliğe gelerek işsiz olduğunu, kendisine yardım etmesi için bir adama ihtiyacı olup olmadığını Pascal'den sormuştu. Kendisinin o 'nevsim için bir adama ihtiyacı vardı. Mathurin'i, çalışmasını beğendiği takdirde bir mevsim yanında alıkoymak üzere kabul etmişti. Hakikaten çalışkan bir insan olan delikanlı o zamandan sonra bir daha çiftlikten ayrılmadı... Yaşı icabı bu gibi meselelerde fazla şüpheli davranan Pascal sık sık, Mathurin'in çiftlikten ayrılmayıp, başka yerde iş bulamayışının mı, yoksa genç karısının mı sebep olduğunu düşünürdü. Zira Françoise genç olduğu kadar güzeldi de. Kadının Mathurin'e yüz verip vermediği meselesi ayrıca kafasını kurcalayan bir sualdti.

İskemlenin üzerinde duran gazeteyi aldı, ilk sayfasındaki resimli bir haberi bir defa daha okudu sonra, artık yemeğini bitirmiş olan Mathurin'e:

— Duydun mu, dedi. Arabel çiftliğinin sahibini öldürmüşler.

Mathurin hâdiseden haberdardı ve Pascal'in niçin kendisine bu bahsi açtığını da gayet iyi biliyordu. Arabel çiftliğinin sahibi, aynen kendi efendisi kadar yaşlı bir adamdı ve genç bir karşı vardı. Bu kadın evvelki akşam, çiftlikte çalışanlardan genç bir delikanlıyla bir olarak kocasını temizlemişti. Fakat işleri maharetle çevirmedikleri için daha ertesi gün jan-

darmalar vaziyeti anlamış ve ikisini de tevkif etmişlerdi... Mathurin'in cevap vermeyip düşünmekte olduğunu görünce Pascal ilâve etti:

— İhtiyarı ortadan kaldırıvermişler. Ama onun kabahati; biri bunu bana yapmağa kalkıssaydı, ona dünyanın kaç bucak olduğunu anlatıverirdim. Öyle kolay kolay kafese konacak adam değilim ben.

Mathurin bu sözlerdeki imayı anlıyordu. Daha fazla orada kalamadı ve:

— Allah rahatlık versin patron ben yatmağa gidiyorum, dedikten sonra kapıdan çıktı.

Dışarda bir müddet onun uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Sonra her şey sustu. Çiftlik köyden ve diğerlerinden epey uzakta olduğu için akşam olup ta hayvanlar döndükten sonra etrafta hiçbir seda kalmazdı, Pascal sessizliğe kendini kaptırmışken Françoise içeri girdi. Elinde bir süpürge vardı ve masanın yanına gelince bununla yere dökülmüş kırıntıları toplamaya başladı. Pascal:

— Arabel'dekilerin marifetini

Françoise kendini sedirin üzerine bırakarak ağlamaya başladı.

duydun mu? diye sordu.

Kadın baştan savma bir şekilde cevap verdi. Pascal ısrar etti:

— İhtiyarın gafleti yüzünden onu bu dünyadan uzaklaştırmaya muvaffak olmuşlar. Böyle bir şey benim başıma gelseydi muhakkak ki son nefesimi vermezden önce bana bu hainliği yapanları temizlerdim.

Pascal'in bu şekilde konuşması her zaman Françoise'nin canını sıkardı.

— Ne için böyle saçma konuşmağa başladın, dedi. Bu mesele

— Hayvanlara bakacağım.

— Hiç lüzum yok, ahırların kapisını Mathurin'le beraber kapadık.

— Olsun, bir kere de ben bakayım.

Sonra ihtiyar tüfeği muayene etti ve karanlığa karışıp kayboldu... Françoise süpürgeyi kenara koydu ve kendini ocağın yanındaki sedirin üzerine bırakarak ağlamağa başladı. Kocasının yersiz şüpheleri ve sık sık bunlardan bahsetmesi hayatını zehir ediyordu.

Birden dışardan sesizliğin ortasından bir silâh sesi aksetti. Françoise bir çığlık atarak yerinden fırladı. Karanlık avluda birkaç adım atmadan Mathurin'le karşılaştı.

— Kocam, dedi. Biraz evvel elinde tüfikle dışarı çıktı, muhakkak ki intihar etmiştir. Kafasında delice fikirler vardı...

Sözlerinin gerisi hıçkırıklar arasında kayboldu. Mathurin:

— Halbuki ben sana ateş ettiğini sanmıştım, diyordu.

Françoise biraz kendini topladıktan sonra:

— Onu arayalım, dedi. Belki henüz kurtarabileceğimiz bir vaziyettedir.

Ama buna lüzum kalmadı, zira arkalarından Pascal'in:

— Ne oluyorsunuz? diyen sesini duymuşlardı.

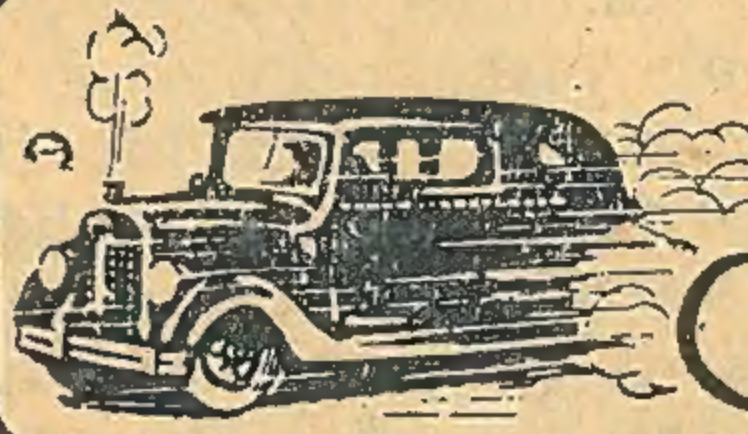
Françoise onun boynuna atıldı. Bu esnada Mathurin:

— Karınızın sinirleri bozuk, diyordu. Sizin delice bir şeye teşebbüs ettiğinizi zannetti.

Pascal:

— Ne münasebet, diye cevap verdi. Çitin biraz ilerisinde bir til-

(Arkası 14. sayfada)

Sûrat meselesi

Alnatacağım hikâye en fazla İtalyanları, sonra biraz da İngilizleri alâkadar etmektedir. Zamanında çok tekrar edilmiştir. Ama ben bir defa daha nakletmekten kendimi alamıyorum.

İkinci dünya savaşının başlangıcı sıralarında, içlerine müttelikleri Almanlar da dahil olmak üzere, birçok milletler, Mussolini ordusunun muharebe kabiliyeti hakkında pek esaslı (!) bir fikre sahiptiler. Afrika'nın kuzeyindeki saharalarda 8 numaralı bir ordu, çarpışacak düşman bulabilmek için, meşhur yüz metreçilerin süratini de geride bırakmak zorunda kalıyordu... Bütün bu teferruatı verdikten sonra hikâyeye geçelim.

Hadise, Lyon'la Marsilya arasındaki meşhur otostradlardan birinin üzerinde cereyan etmişti. Hava güzel ve yerler kuru olduğu için hususi sahipleri arabalarına son sürati verebiliyor ve ani virajlarda kızak yapmak tehlikesiyle katiyen karşılaşmıyorlardı.

Yazan: René Brivot
Çeviren: Ben.

80 beygir takatinde bulunan, fevkalâde lüks bir arabanın sahibi, altındaki otonun süratini denemek maksadıyla yola çıkmış ve ilk başlarda bu denemeden pek memnun kalmıştı. Ağaçlar, yolun iki yanından süratle geri kaçıyorlar ve upuzun asfalt adeta yutuluyordu.

Ama çok geçmeden, keyfini kaçırarak bir mesele zuhur etti. İlerde ufak, motor kudretinin 5-10 beygiri katiyen geçmediğini tahmin ettiği bir başka oto farketmişti. Ona yetişmek için gaze bastı, fakat bir müddet sonra hayretle, aralarındaki mesafenin bir karış bile azalmamış olduğunu müşahade etti.

Halbuki kendi arabası son sistem bir makineyle mücehhezdi ve ilerdeki basit model arabayı ergeç takması lâzımdı. Gaz pedalı üzerindeki ayağının basmasını kuvvetlendirirdi. Yavaş yavaş saatteki sürati 90 kilometreyi geçti. Sonra 100 - 110 - 120

ve nihayet 130 oldu. Ama bir türlü öndeki siyah arabaya yaklaşmak mümkün olamıyordu. Acaba bu karoserinin altında, modelle alâkası olmayan bambaşka bir motor mü saklıydı.

80 beygirlik arabanın sahibindeki merak, kâğıtlarını göstermek için bir köyde stop etmek zorunda kaldıkları zaman zail oldu. Hemen siyah otayı idare eden adamın yanına giderek:

— Azizim, az daha deli oluyordum, dedi. Yanılmıyorsam arabanızdaki motorün kuvveti 10 beygirden fazla değil.

— Tabii değil; niye sordunuz? — Niye olacak, kendi 80 beygirlik arabamla 130 kilometre yaptığım halde sizinkine yetişemedim.

Adam bunun üzerine biraz düşündü, sonra aradığını bulmuş bir insan tavrıyla sordu:

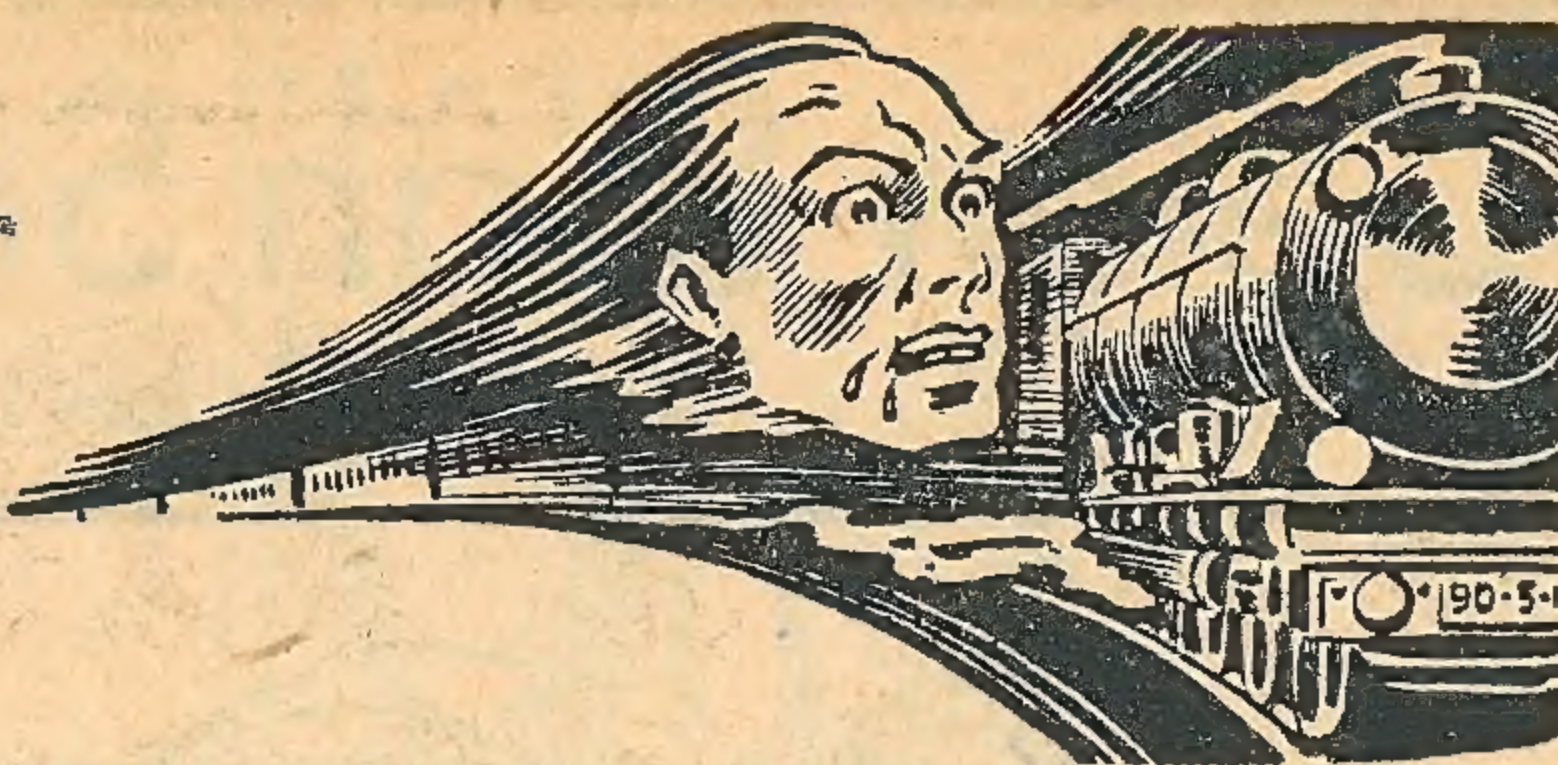
— Arabanız ne malıdır?

— İngiliz.

— Anlaşılmayacak bir şey yok. Benim oto İtalyan mamulâtıdır.

KESİK BAŞIN ESRASI

Büyük Macera ve Aşk Romanı : 9

Ve koşarak derhal polisi meseleden haberdar etmiş. Adam gönderdik başı hastahane doktoruna gösterdik. Doktor başın B. 14 de katledilen adama ait olduğunu tesbit etti.

— Müthiş... Çok müthiş bir hâdise bu!

Bu hususta şef muavini Arno kanaatini söylerken ısrarla kaatilin Valans'a geldiğini ve maktulün başını kopararak yok olduğunu söylüyor ve ben onun bu iddiasını gayet haklı ve isabetli görüyorum. O bir istasyon şefi olacağına polis olsaymış muhakkak ki sizlere taş çıkartacakmış.

— Bu nokta beni hiç alâkadar

damla da kan nazarı dikkatlerini celbetmiş. Hattâ iki de ayak izi bulmuşlar ve ayaklar içerlek yani çarpıkmiş. Bu malûmata nazaran Mösyö Arnonun kaatilin B. 14 den 234 numaralı katarla aktarma etmek suretiyle kaçtığı yolundaki tahmini hatalı değildir.

Doriok bu vaziyet karşısında ezilip büzülüp kalmıştı. İçinden nerede ise kendini yiyecek gibi idi. Birdenbire ellerini saçlarının arasına sokarak:

— Affedersiniz ama, bazan insanlar yanılırlar.

— Fakat ne gibi?

— Farzedelim ki sizin düşünce- leriniz münakaşa kabul etmez şe-

ma olduğunu söyleyen kimdir? O zaman yolcuların on değil on bir olması lâzım gelmez mi?

Bu sefer müddeiumumi ensesini kaşıyarak:

— Maamafih sizin de hakkınız var, dedi. Doriok devamla:

— Zannedersem... Ha unuttum. Kompartimanda bulunan bavuldan neler çıktı?

— Pek az şeyler. İki veya üç yüz altın vardı. Birçok tuvalet malzemesi de mevcuttu. Ve üzerlerinde F. W. markaları taşıyorlardı.

— Hindistandan vatanına dönen bu İngilizlerin bu kadarcık para ile dönmelerine ihtimal veri-

duruyordu.

— Ceketi bulamıyorum.

— Yok mu? Ne olmuş?

— Bilmiyorum... Yok. Her tarafı aradım, bulamadım.

— Nezamandan beri?

— Bilmiyorum... Bilmiyorum.

çok iyi biliyorum, ceket burada idi. Bir gri ceket, pantolon ve bir yelekten ibaretti. Ve hepsini buraya koymuştum.

— Peki kim alabilir bunu?

— Kimbilir? Sonra ben buradan da hiç ayrılmadım. Kimsenin buraya girdiğini de görmedim.

Bu vaziyet karşısında Mösyö Giyom ile Doriok birbirlerine bakmağa başlamışlardı. Bu çok garip bir hâdise idi. Nerede ise bir silâh başına dahi lüzum görülecek ti.

— Şayanı hayret doğrusu... Bu işi yapacak bir kimse varsa o da kaatildir. Ve hangisi acaba? Sizin mi yoksa benimki mi? Mademki iki kaatil var...

Polis müfettişi aklına bir şey gelmiş gibi alına vurarak sordu:

— Liyondan evvel hangi istasyon vardır?

— Sen Perry.

— Nekadar uzaktadır?

— Birkaç kilometre mesafede. Doriok süratli ve ince bir hesaptan sonra:

— Otomobille beş dakikada oraya varabilirim. Beş dakikada dönerim. Siz lütfen beni burada bekleyiniz. Yarım saate kadar dönmüş olacağım, dedi.

Polis müfettişi müddeiumumi muavininin cevap vermesini beklemekten ayrıldı. Ve ilk rastladığı taksiye atlayarak, şoföre Sen Perry istasyonuna çekmesini söyledi. Oradaki istasyon şefiyle konuştuktan sonra süratle hastahaneye müddeiumumi muavininin yanına avdet etti.

— Mösyö Giyom, Şimdi siz beni dinleyiniz ve sonra siz kendi kanaatinizi söyleyiniz dedi. Benim kanaatim kaatili takip ettiğimdir. Trenden Robinet boğazında atlayarak, Kurbete Kristal Kama olduğunu bildirerek kâğıt bırakandır. Liyon için bilet almış fakat Liyona gitmemiştir. Binaenaleyh maktulün ceketini çalan yine kendisidir.

— İmkânsız! Nasıl olur canım? Bunu kim size söyledi?

Fakat sonradan Sen Perry istasyon şefi de teyit etti. Genç bir adam ayaklarında sarı ayakkabı, sırtında nefti bir elbise ve baş açık olarak öyle üzeri Sen Perry istasyonunda trenden inerek Valans - Sen Perry otobüsüne binmiş, trene biner binmez gazetelerde katil hâdisesinin meydana çıktığını okuyunca bu sefer de maktulün ceketini yok etmek için buraya gelmiş olacak.

— İmkânsız! Buna hiç imkân ve ihtimal vermiyorum. Muhakkak olan bir şey varsa sizin aradığınız adam kaatil değildir. Biz kaatilin 234 numaralı katarla yok olduğuna kat'iyen eminiz.

(Arkası var)

Hasta bakıcı heyecanla: «Ceketi çalmışlar!» dedi.

etmiyor Mösyö Giyom. Asıl işe bakalım.

— Mösyö Arno bu hâdiseyi şu şekilde hallediyor: B. 14 istasyona gelip cinayeti müteakip vagon 23 numaralı boş hatta çekildiği sırada 18 numaralı hatta da 234 numaralı tren bulunuyormuş. Vagon da bulunan bir kaatil bu vaziyette ne yapar? Hiç şüphe yok ki izini kaybetmek için 234 numaralı trene atlar, kaatil de böyle yapıp o trenin birinci sınıf tuvaletlerinden birine girmiş. Orada asılı duran sünger havluya kelleyle sarmış ve sonra İser üzerindeki köprüden geçerken nehre atmış olacak. Fakat kelle derinliklere düşeceği yerde sığ bir yere düşmüş ve balıkçının ağına takılmış.

— Bir dakika müsaade ediniz. Fakat bunlar hep faraziyeleden ibaret. İsbat edilebilir mi?

— İsbat ta edebiliriz. Biz kesik başı bulur bulmaz derhal 234 numaralı katarın uğrıyacağı ilk istasyonun şefine telefon ettik. Orada bu işle meşgul olan tren garaj girince derhal birinci sınıf kompartimanlarını aramışlar. Sonra tuvalete girmişler, orada bulunması icap eden sünger havlunun yok olduğunu görmüşler. Birkaç

kilde olsun.

— Ve öyledir.

— O halde B. 14 den atladığını itiraf eden, hat bekçisi Kurbete Kristal Kama imzalı kâğıdı bırakarak izini belli eden adam kimdir bana söyleyebilir misiniz?

— Doğrusu şu dakikada o şahıs beni hiç te alâkadar etmiyor. Yalnız kaatilin kendisi olmadığı muhakkak. Tahkikat neticesinde bu nokta da aydınlanacaktır.

— O değil mi? O halde? Şayet sizin ifadelerinizle hareket edecek olursa kaatile fazla yaklaşmış oluyor. Peki bu nereden çıkıyor?

Doriok devamla:

— İnsanlar yanılırlar demiştim. Fakat ben yanılmadığımı isbat edeceğim. B. 14 ün seftreni de teyit ediyor. Ben de yolcu defterine baktım. Hindistandan Marsilyaya inip Bombay ekspresine binen yolcular on kişi idiler. Liyonda treni kontrol ettiğimiz vakit bunlardan iki kişi noksanı. Biri kaatil diğeri maktuldü.

— Evet haklısınız. Maktul bu rada. Kaatil de Valans'dan 234 numaralı katarla atlamış.

— O halde Rodans nehrine düşen ve Kurbet tarafından baygın bulunan ve kendisinin Kristal Ka-

yor musunuz?

— Demek ki gerisini kaatil çalmış.

— Size göre öyledir. Fakat buna göre değil. Zira kaatil Viviere geldiği vakit on parasızmış. Cüzanda ne buldunuz?

Bu sual müddeiumumiyi bir hayli düşündürmüştü. Çünkü hiç bir vakit cüzdanı karıştırmak aklına gelmemişti.

— Affedilmeyecek bir unutkanlık. Hiç te cüzdanı karıştırmak aklına gelmedi.

— O halde derhal beraber cüzdanı yoklamağa gidelim.

Her ikisi birden telâşla çıkarak hastahaneye doğru yol aldılar. Otopsi mahalline gelince birdenbire hasta bakıcılardan biriyle karşılaştılar. Müddeiumumi muavini:

— Maktulün elbiselerini nereye koydunuz? diye sordu.

— O dolaba.

— Derhal gidip onları bize getiriniz.

— Hasta bakıcı memurların emirlerini derhal yapmak istedi. Lâkin bir türlü avdet etmediğini gören Doriok kendisinin peşi sıra gitti.

— Ne duruyorsunuz? dedi.

Hasta bakıcı dolabın önünde

KATALOG ve ŞARTNAME
15 kuruşluk pul gönderenlerin
adreslerine gönderilir.

P. KUTUSU: 167 İstanbul.
BİSİKLET RUMUZU

NAT PINKERTON

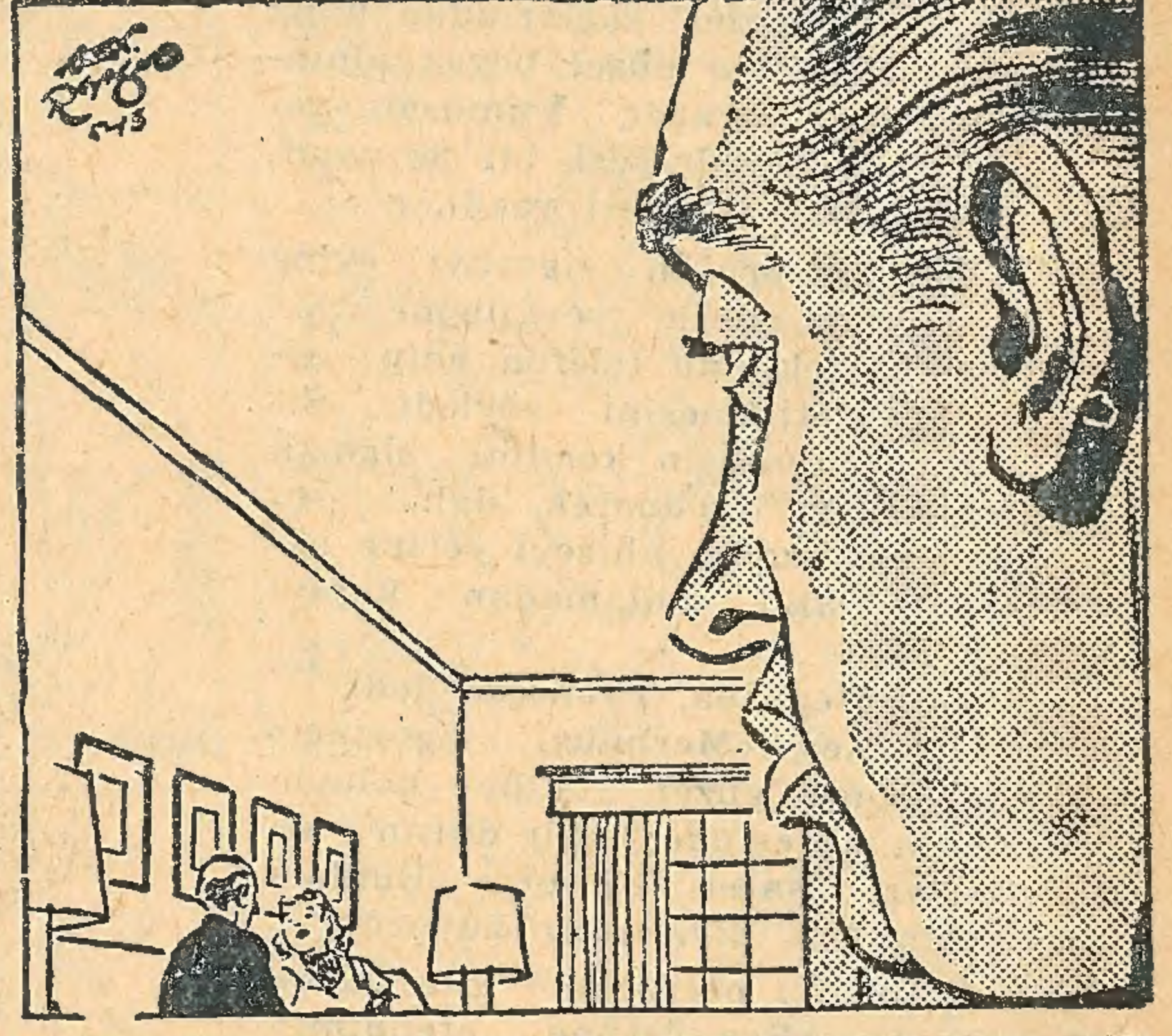
SENİ GÖR
MEDEN YAPA.
MADIM. SENİ
ÖYLE GÖRECE-
ĞİM GELİ.
YORKİ.

SENİN BANA MUH-
TAĞ OLDUĞUNU BİL-
MEK BENİ MES'UT
EDİ-
YOR.

GEL OTURALIM, İKİMİZ
DEN, YUVAMIZDAN -
BAHSE-
DELİM.

PEKİ
JÜLİ..

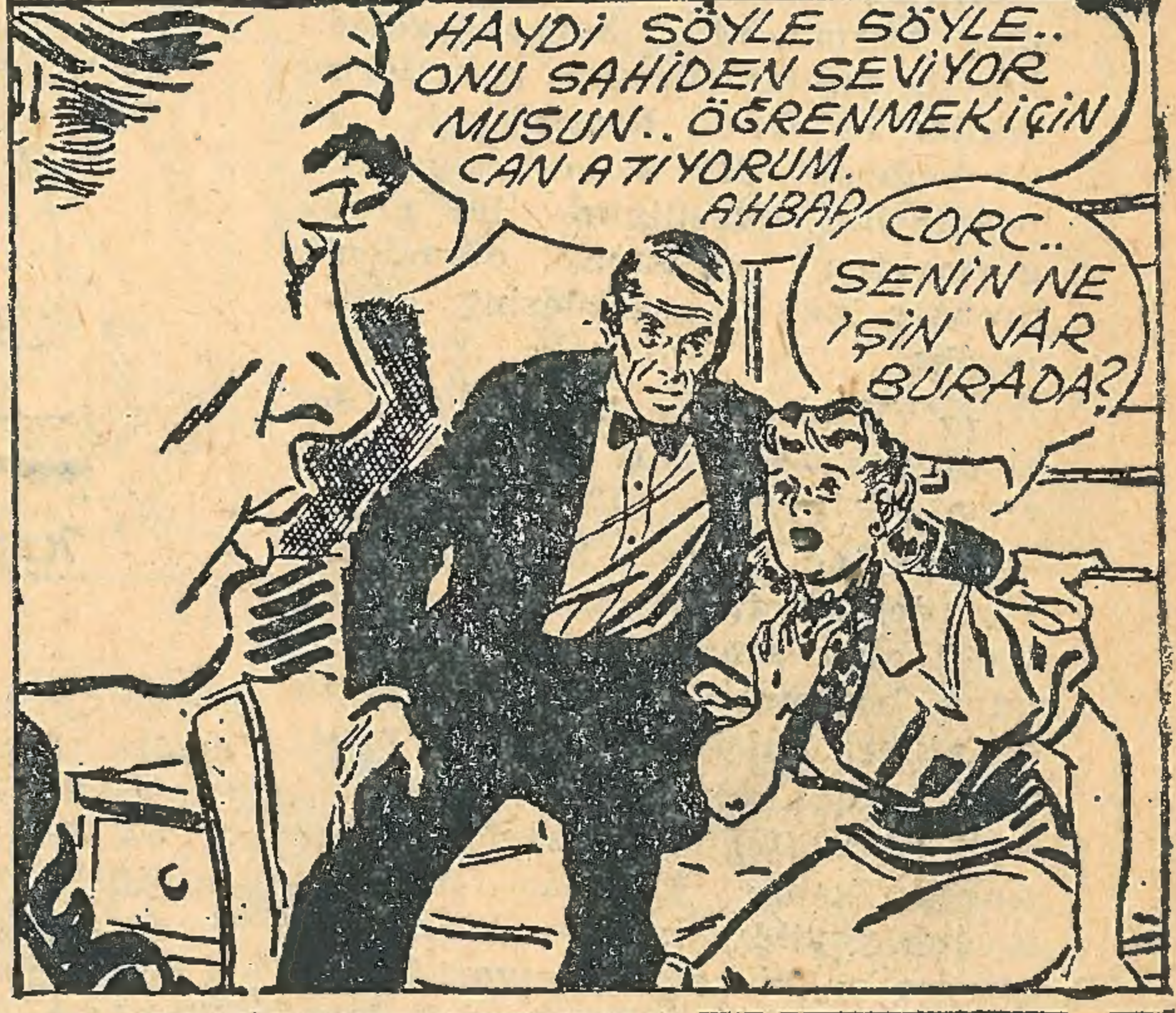

SENİNLE NORVALE GİDİ-
YORUM DİYE İNŞALLAH
BANA KIZMIYORSUNDUR
NAT.. AMA MORRISON..
ÇUK TEHLİKEDEYKEN
ENDE OTURA-
MAZDIM YA..

YOK DORYAN
KIZMIYORUM
MORRISONU
BULMAK KO-
LAY OLMİYA.
CAR..

BÜ SIRADA NORVAL DE..
MORRISON
SAHİDEN BE-
Nİ SEVİYOR.
SUN DEĞİL
Mİ ?

HAYDI SÖYLE SÖYLE..
ONU SAHİDEN SEVİYOR
MUSUN.. ÖĞRENMEKİĞİN
CAN ATIYORUM.

AHBAP, CORC..
SENİN NE
İŞİN VAR
BURADA?

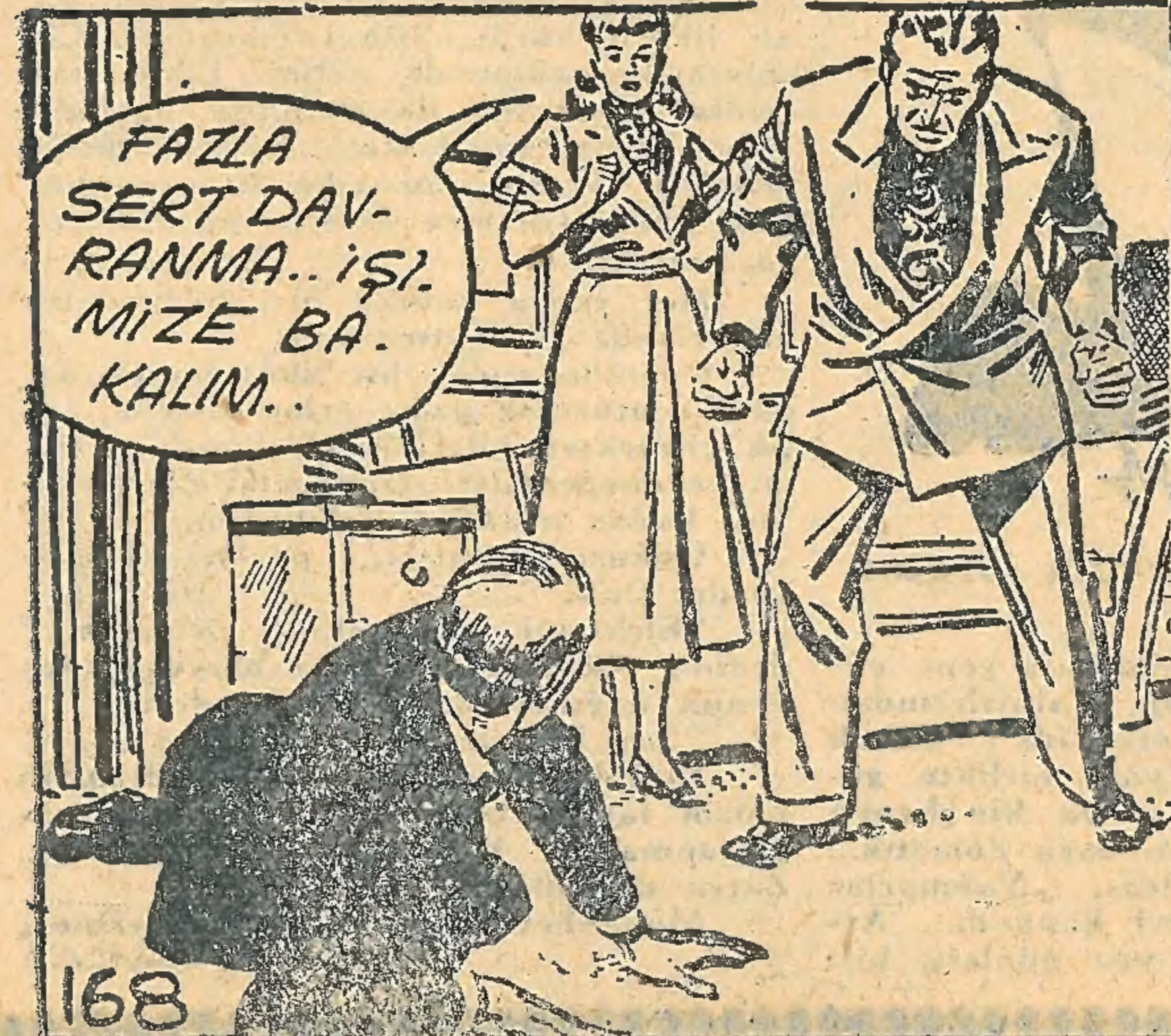

BÜ YAPTIĞINIZ
İŞİN MÂNASI
NEDİR BEYE-
FENDİ?

KİS GENENİ.. HEM
KARIMLA AŞIKDAŞ-
LIK EDİYOR,
HEM DE
SESİNİ YÜK
SELTİYÖR.
SUN..

YALAN
SÖYLÜYORSU-
NUZ.. DERHAL
BURADAN
ÇIKIN..

FAZLA
SERT DAV-
RANMA.. İŞİ.
MİZE BA-
KALIM..

JÜLİ.. YOK YOK.. DOĞRU
OLAMAZ BÜ.. SEN BE-
Nİ ALDA TAMAZSIN..

FİLİM Mİ GEVİ-
RİYORUZ MO-
RUK.. KAPANA
TUTULDUN.. BUNU
ANLASAN İYİ
OLUR..

ALÇAK KADIN.. BANA
YAZDIĞIN O MEKTUP-
LAR.. SÖZLERİN..
AMA NEDEN ?
NEDEN ?

ENAYİLİ-
Ğİ BIRAK
TA BEŞ
BİN PAPE-
Lİ SÜ-
LAN
AH..
BAP..

ARKASI VAR

Evvel zaman içinde, mevsim baharken prenses çarşıya çıktı ve sigara aldı. Bu prenses alelade bir prenses değildi, onun için bir sürü sigara almasına şaşmamak lazım. İşin doğrusu, prenses on bin tane sigara aldı ve hepsini evine taşıttı.

Bütün prensesler gibi bu prenses de bütün prenseslerin en güzeliydi. Saçları siyahtı ve güzel beyaz alından arkaya doğru taranmıştı. Gözleri saçlarından daha kara, elleri de güzel beyaz alından daha beyazdı. Yumuşak, genizden gelen bir sesi, bir de zayıf, soluk yüzlü sevgilisi vardı.

Prensese on bin sigarayı evine taşıtıktan sonra sevgilisine bir sigorta şirketine telefon edip sigortacı getirtmesini söyledi. Sigortacı, prensesin kendini sigorta ettireceğini düşünerek, daha soluk yüzlü adam ahizeyi yerine asmağa vakit bulamadan kapıyı çaldı.

— «Merhaba, Prensese» dedi. Prensese, «Merhaba, sigortacı» dedi, sonra güzel, billür koluyla odanın köşesinde yığılı duran sigaraları işaret ederek, «Bunları sigorta et!» diye emir buyurdu.

Sigortacı prensesin güzelliğine bakarak, «Baş üstüne, efendim!» diye mırıldandı. Sonra gözleri köşede yığılan sigara paketlerine takıldı ve «Ne... hepsini mi?» diye bağırdı. Bu kadar sigarayla prensesin güzelliğini bir arada görmekten şaşkına dönmüştü. Prensese inci gibi dişlerini göstererek:

— «Tabii» diye mırıldandı (Sesi de pek sehardı). «Ya sigaralarına bir şey olursa?»

Sigortacı, «Böyle bir şey mümkün değil, yapamayız» diye söyledi ama prensesin billür kolları onun boynuna dolanmış, sıcak dudakları kulaklarına yaklaştı:

— «Yaparsın, sigortacı»

Derken efendim göz açıp kapayıncaya kadar kâğıtlar masanın üstüne yayıldı, prenses imzasını attı ve on bin sigara sigorta edildi. Prensese sigortacıdan pek hoşlanmıştı. Paketlerden birini açtı ve 10,000 sigaranın birincisini ona ikram etti. Sigarayı kendi altın çakmağıyla yaktı. Biraz sonra si-

Prences ile sigortacı

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

Prensese, sevgilisine: «Parise gidelim!» dedi.

gortacı arkasında sadece bir tutam sigara dumanı bırakarak ortadan kayboldu. Prensese sevgilisine:

— «Parise gidelim» dedi. Parise gittiler. Yaz geçti, sonbahar geçti. Kış oldu. Prensese sevgilisine «Londraya gidelim.» dedi. Kürkçü dükkânına döndüler. Prensese sevgilisine:

— «Sigortacıyı çağır!» dedi.

Sigortacı gelince gözleri etrafta gene sigara aradı ama prenesten

başka bir şey görmedi.

— «Günaydın, sigortacı!»

Sigortacı onun siyah saçlarına ve beyaz tenine bakarak, «Günaydın, prensese!» diye cevap verdi. Prensese sigortacının yanına, çok yanına oturarak o derin, yumuşak sesiyle mırıldandı:

— «Bütün sigaralarım yandı!»

Sigortacı yerinden fırladı.

— «Olamaz!»

Prensese on bin sigaranın sonuncusunu yakarak, «Olur!» diye mırıldandı. «İşte bak!» pekâlâ olur!»

Oldu, tabii. Sigorta kumpanyası parayı tıkr tıkr ödedi. Sigortacı da işinden kovuldu. Ama ne zarar? Güzel prensese de soluk yüzlü sevgilisini kovdu ve evine sigortacıyı aldı... Sigortacıya okadar âşık oldu ki sonunda sigara içmeğe tövbe etti...

KOMPARTIMANDA benden başka iki genç daha vardı. Birbirleriyle pek samimi idiler. Vagonun penceresinde istasyondaki kalabalığa dik dik bakıyorlardı.

Bir aralık delikanlılardan biri heyecanla ötekini dürttü:

— İşte!.. İşte, o!

Esmerce olanı görememişti; sor-

du: — Hangisi?.. Şu yeşil mantolu olan mı?..

— Hayır, canım... Siyahlısı. Bak, pırl pırl saçları var... İşte o kız...

— Gördüm çok güzelmiş yahu... nasıl da elinden kaçırdın? Acıdım doğrusu...

— Sorma... Hâlâ, yüreğim yanar...

görüyor musun; gizlice bize bakıyor. O hınzır ablası yanında olmasa idi sen görürdün... ne şeker değil mi?

Ben de merak ettiğim için vagonun penceresinin kenarından onların gösterdikleri istikamete baktım. Mevzuu bahsolan siyah saçları güneşten pırl pırl yanan güzel bir genç kadındı.

Kampanalar çaldı; tren hareket etti. Yol arkadaşlarım hafifçe o tarafa selâm verdiler. Biri:

— O da selâm verdi, dedi. Gördün mü?..

— Evet. Belli belirsiz...

— Ne yapsın. Görmüyor musun, yanında ablası var.

Tren iyiden iyiye hızlanmıştı. İstasyon adamakıllı arkamıza kaldığı için, delikanlılar, pencereyi kapatıp yerlerine oturdular.

Güneş oturduğum tarafa vuruyordu. Rahatsız olduğum için gözlerimi kapatmışım. Gençler uyuduğumu sanarak, aralarında konuşmağa başladılar:

— Ehhh... Anlat bakalım. Aşağı yukarı yalnız sayılırız. Nasıl oldu bu iş?..

Bir çakmak sesi işittim; akabin-

Kaçan fırsat

Yazan: Roberto Lopez

Çeviren: Vahit Orgun

de kompartımana bir sigara kokusu yayıldı. Sonra diğer gencin sesi duyuldu:

— Biliyorsun, ailem taşrada olduğu için, yaşı bir kadının evinde pansiyoner olarak oturuyor ve tahsilimi ikmal etmeğe çalışıyordum. Bir gün, bir toplulukta Mirella ile tanıştım. Mirella, bir buçuk aylık bir evlilikten son-

ra hayatta yapayalnız kalmış genç güzel ve ateşli bir duldu. Yalnızlığından da son derece şikâyetçi idi. Çabuk kaynaştık ve bütün yazı birlikte geçirdik... O kır senin, bu kır benim derken Napoliyi baştan başa dolaştık... Nihayet Sonbahar geldi... Yağmurlar başladı... Kır kahveleri kapandı... Arkamızda bıraktığımız yaz günleri, bizi

büsbütün ateşli bir hale getirmişti... Nihayet bir gün, Mirellayı mütevazî odama davet etmeğe karar verdim. Şöyle düşünüyordum: Pansiyoner kadın, hava karardıktan sonra, ortalıkta pek görünmezdi. Güzel sevgilimi pekâlâ, hava karardıktan sonra, odama alabilirdim. Bundan kimsenin haberi olamazdı...

Davetimi binbir nazla kabul etti. İşler umduğum gibi gidiyordu. Onu, sessiz evin içinden sanki kalbimin üstüne basıyormuş gibi büyük bir heyecanla geçirerek odama götürdüm. Kapıyı kapadım...

Ortalıkta fevkalâde bir şey yokmuşcasına, her zaman yaptığım gibi, odama girdikten sonra radyoyu açtım. Bu suretle radyo çalarken sesimiz dışarıdan duyulmazdı.

O anda dünyanın en mes'ut insanı şüphesiz ki bendim. Dolabımda bir çilek likörü vardı. Şişeyi çıkardım. Çilekolata kutusunu da açtım. Likör kadehleri birbirini kovalamağa başladı. Yanaklarına gayet tatlı bir pembelik gelmişti. Mantosunu çıkardım; şapkasını aldım. Gittikçe sere serpe oturmağa başladık.

Her geçen dakika bizi birbirimize pek ziyade yaklaşıtıyordu.

Odamda ancak bir likör içmek, on dakika oturmak üzere gelen Mirella, artık gitmekten bile bahsetmiyordu. Odamı pek beğenmişti. Onu belki de istediğim kadar misafir edebilirdim.

Uykusu gelmişti; gözleri süzülüyordu. Ona:

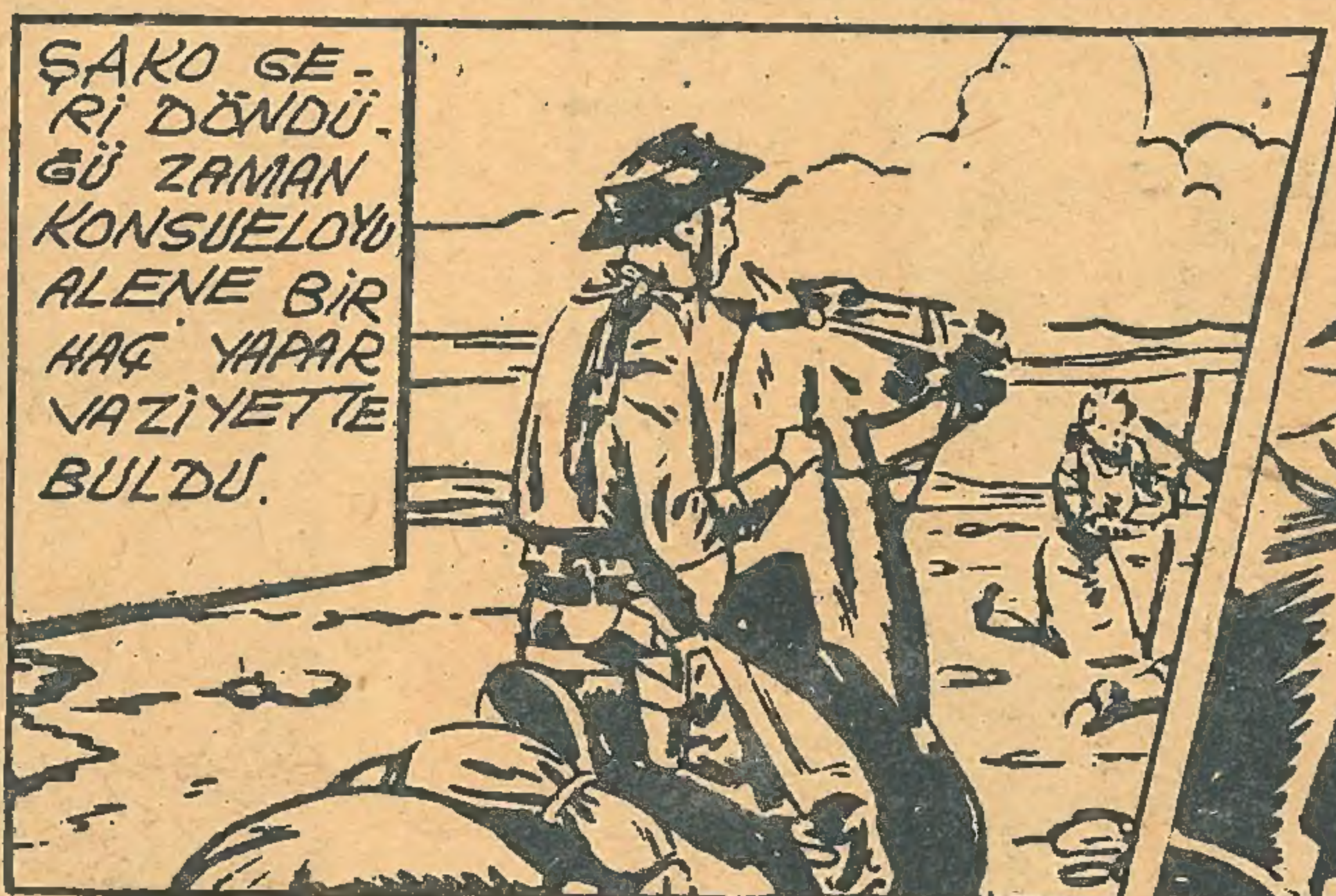
«Elektriği söndürelim, istersen...» dedim. «Gözlerin rahatsız oluyor. Radyonun ışığında daha rahat ederiz.»

«Sen bilirsin...» diye cevap verdi.

Elektiriği söndürdüm... Radyodaki müzik faslı bitmiş ve bir temsilin yayınlanmasına başlanmıştı. Aldırmadık. Zaten dinlediğimiz yoktu ki...

Muhabbetimizin en tatlı yerinde, (Arkası 14. Sayfada)

GİZLİ VAZİFE !..

MAĞAZADAKİ CİNLER

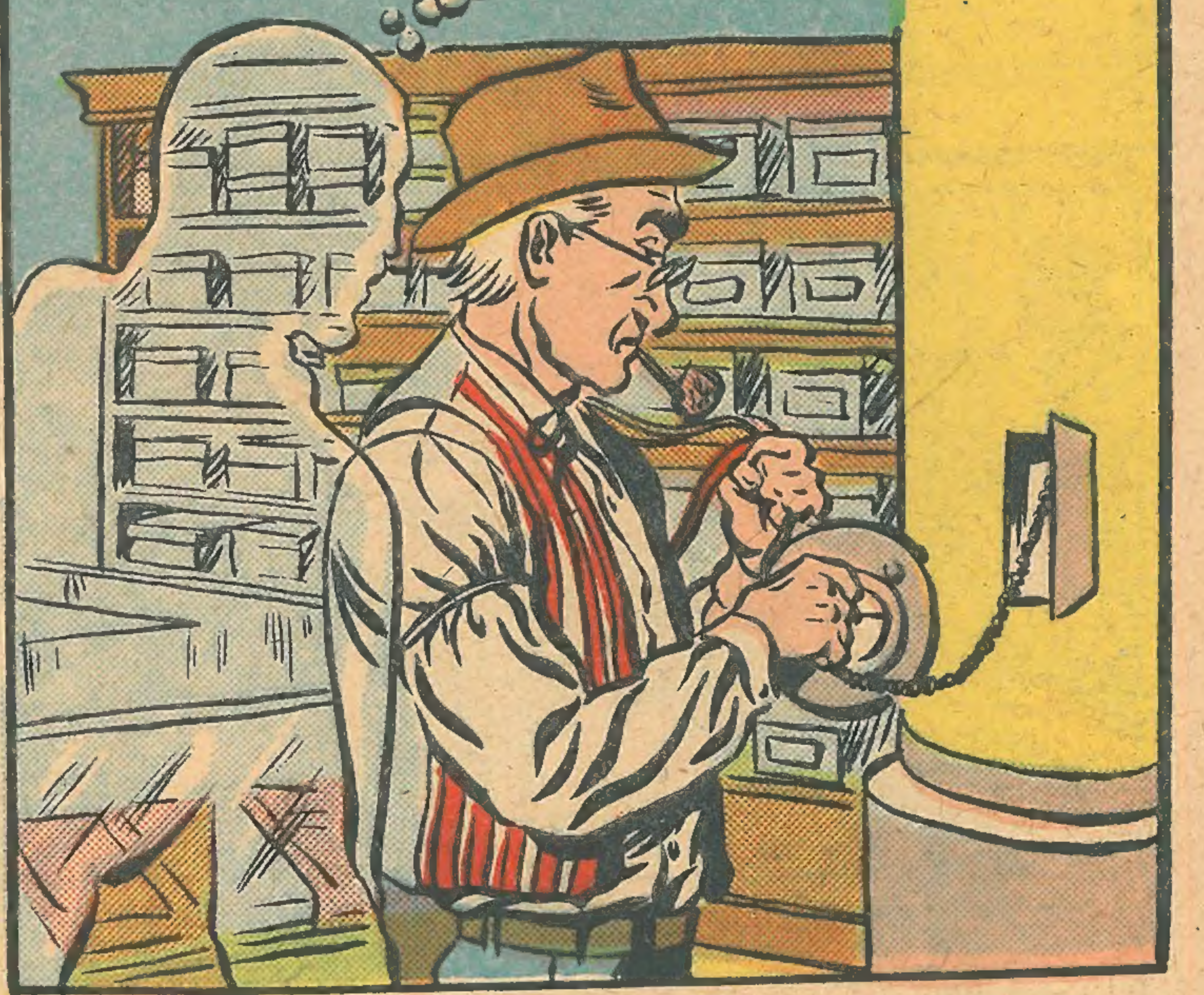
MANDRAKE

POLİSLER MAĞA-
RAYI ARADILAR
TARADILAR SONRA
KAPADILAR.

İÇERİYE KİMSE GİREMEZ.. ÖYLE
OLDUĞU HALDE HER GECE MAĞA-
ZANIN SOYULMASI ACAYİP.. GECE
BEKÇİSİNDEN ŞÜPHELENMEKTE
HAKLARI VAR AMA..

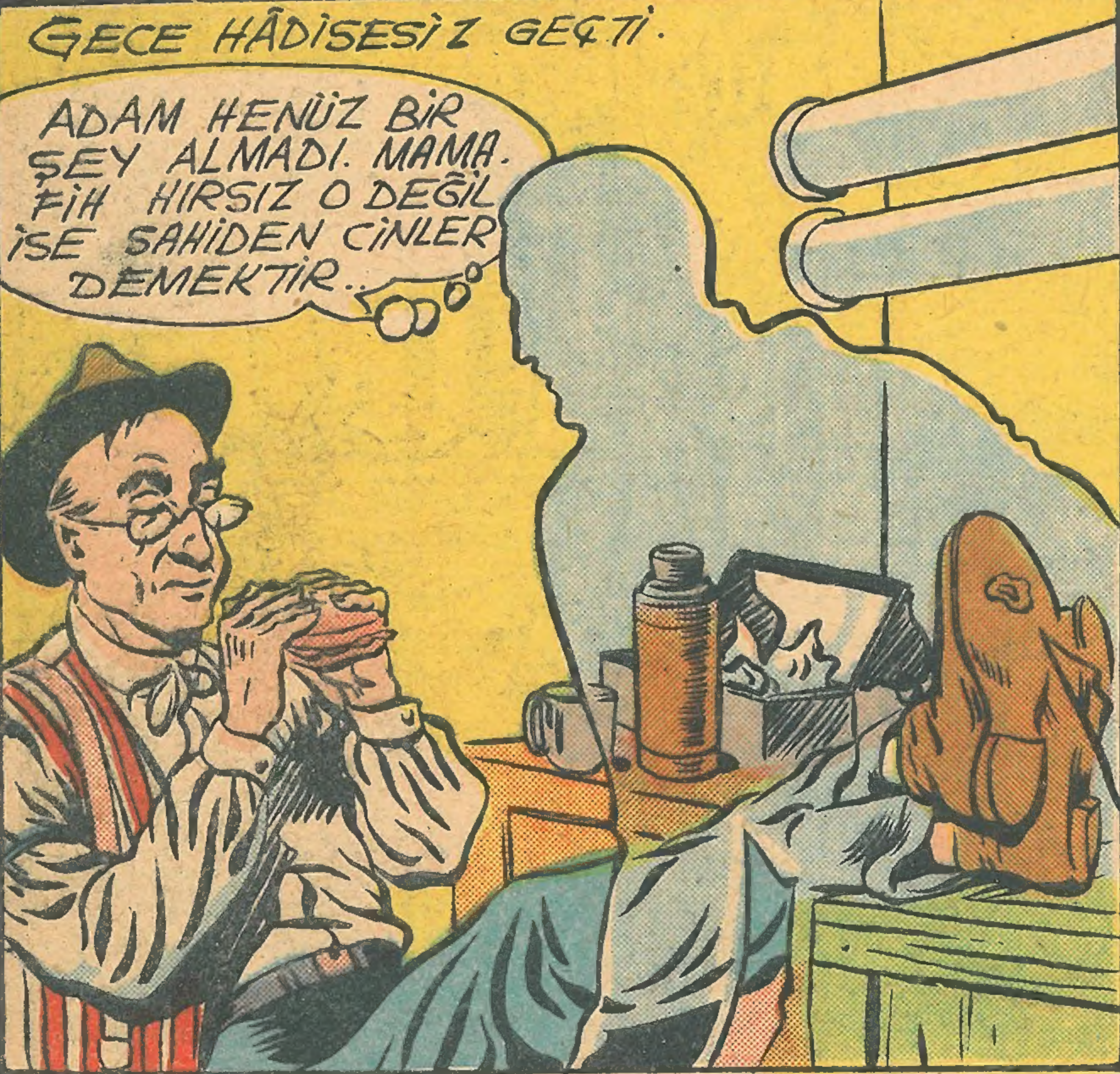
3

İÇERİDE
BİR GECE BEK-
ÇİSİ BİR DE BEN KAL-
DIM. AMA GECE BEK-
ÇİSİ BENİM BU-
RADA OLDUĞU-
MU BİLMİYOR.
DUR BAKALIM..

GECE HÂDİSESİZ GEÇTİ.

ADAM HENÜZ BİR
ŞEY ALMADI. MAMA.
FİH HİRSİZ O DEĞİL
İSE SAHİDEN CİNLER
DEMECTİR..

SABAHLEYİN GECE BEKÇİSİ KAPİYİ AÇTI. ME-
NEJERLE KOMİSERİ İÇERİ ALDI.

NEDEN OLMASIN?

BU GECE
HİRSİZLİK
FİLAN OL-
MADI

GÜNAKDIN MAK
İŞLER YOLUN-
DA MI?

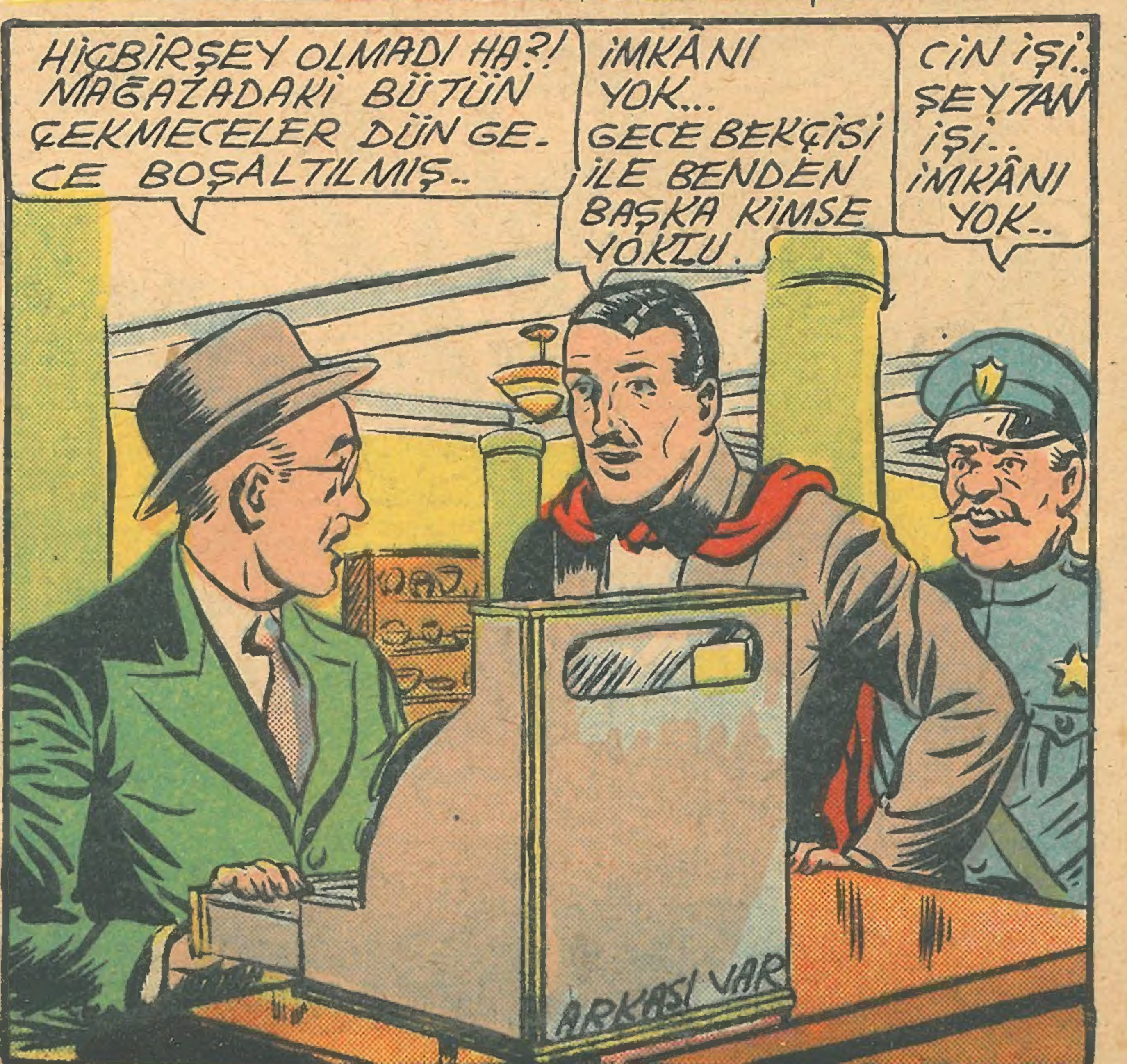
HİÇBİR ŞEY OLMADI.
BEN MAK'IN YANIN-
DAN AYRILMADIM.

BİZ DE MAĞAZAYI
SARMIŞTIK. GİREN Çİ-
KAN FİLAN OLMADI

HİÇBİRŞEY OLMADI HA?!
MAĞAZADAKİ BÜTÜN
ÇEKMECELER DÜN GE-
CE BOŞALTILMIŞ..

İMKÂNI
YOK..
GECE BEKÇİSİ
İLE BENDEN
BAŞKA KİMSE
YOKTU.

CİN İŞİ..
ŞEYTAN
İŞİ..
İMKÂNI
YOK..

KARTALIN OĞLU

LADY KÜRZON CEYLAN-
DAN İNDİ.

A! ELMAS
KÜÇÜK YIL-
DIZ...

KADIN, KÜÇÜK YILDIZI
KUCAĞINA ALDI. ISITTI.

ZAVALLI YAVRU-
CAK.. SENİ NE
VAZİYETTE
BULDUM..

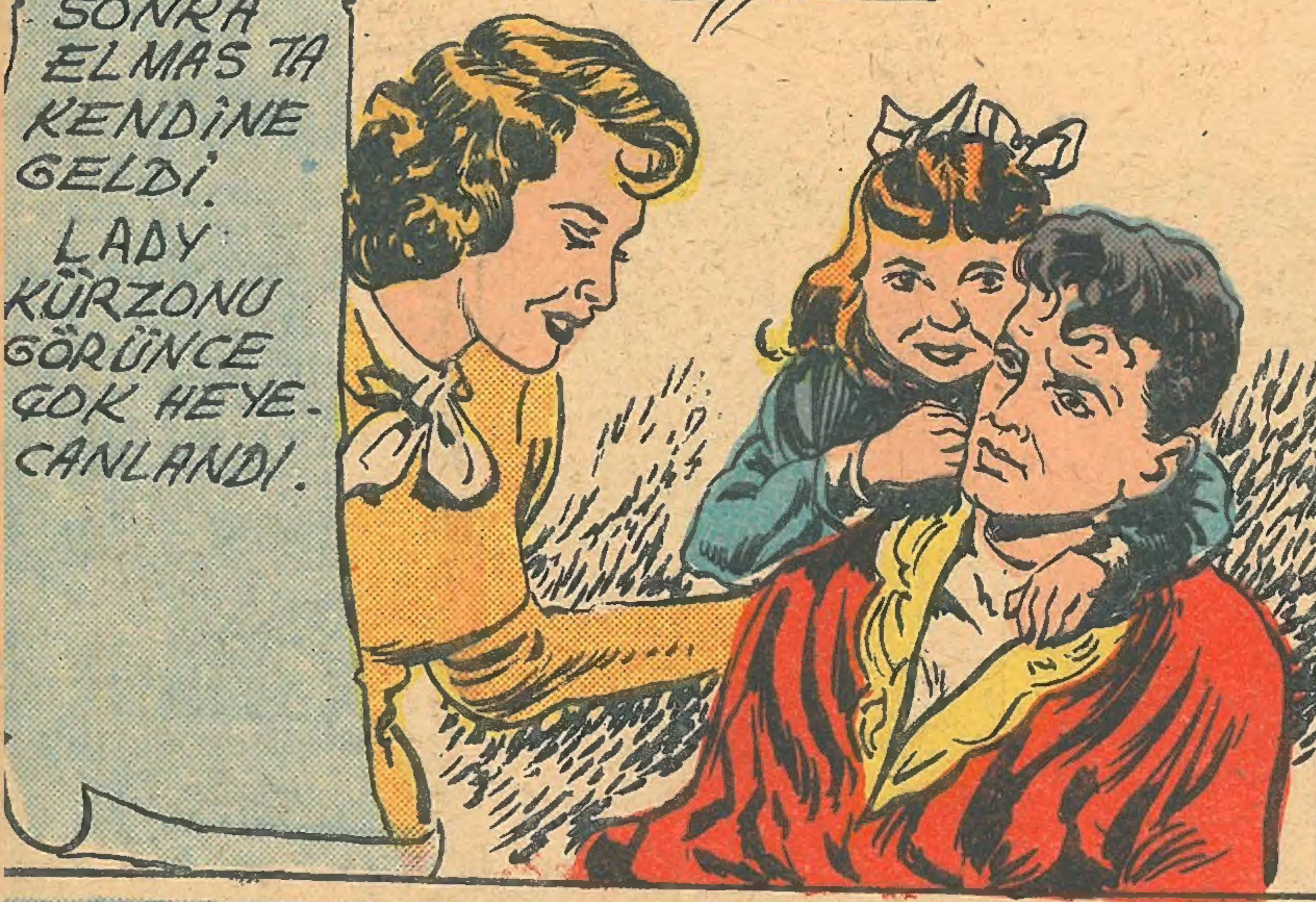
NIHAYET GE-
LEBİLDİN..
BENİ NEYE
YALNIZ BI-
RAKTIN?

KÜÇÜK YILDIZ
KENDİNE GELDİ.
LADY KÜRZONU
TANIYANCA HÜN-
GÜR HÜNGÜR AĞ-
LIYARAK GÖĞSÜ-
NE ATILDI.

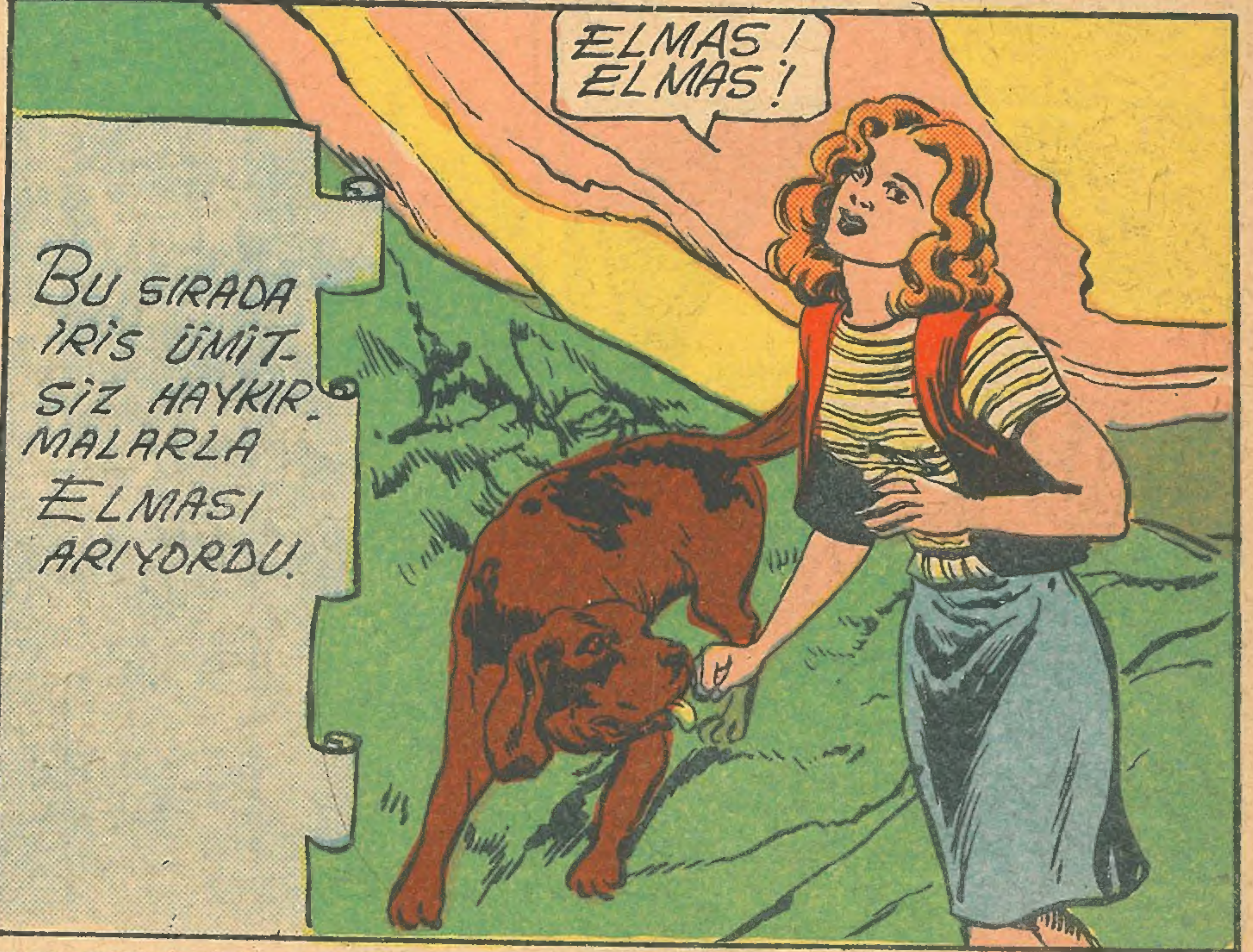
BİRAZ
SONRA
ELMAS TA
KENDİNE
GELDİ.
LADY
KÜRZONU
GÖRÜNCE
ÇOK HEYE-
CANLANDI.

EVET BENİM.. LADY
KÜRZONUM. SİZİ GÖR-
DÜM.. ÇOK MEMNUN
OLDUM.

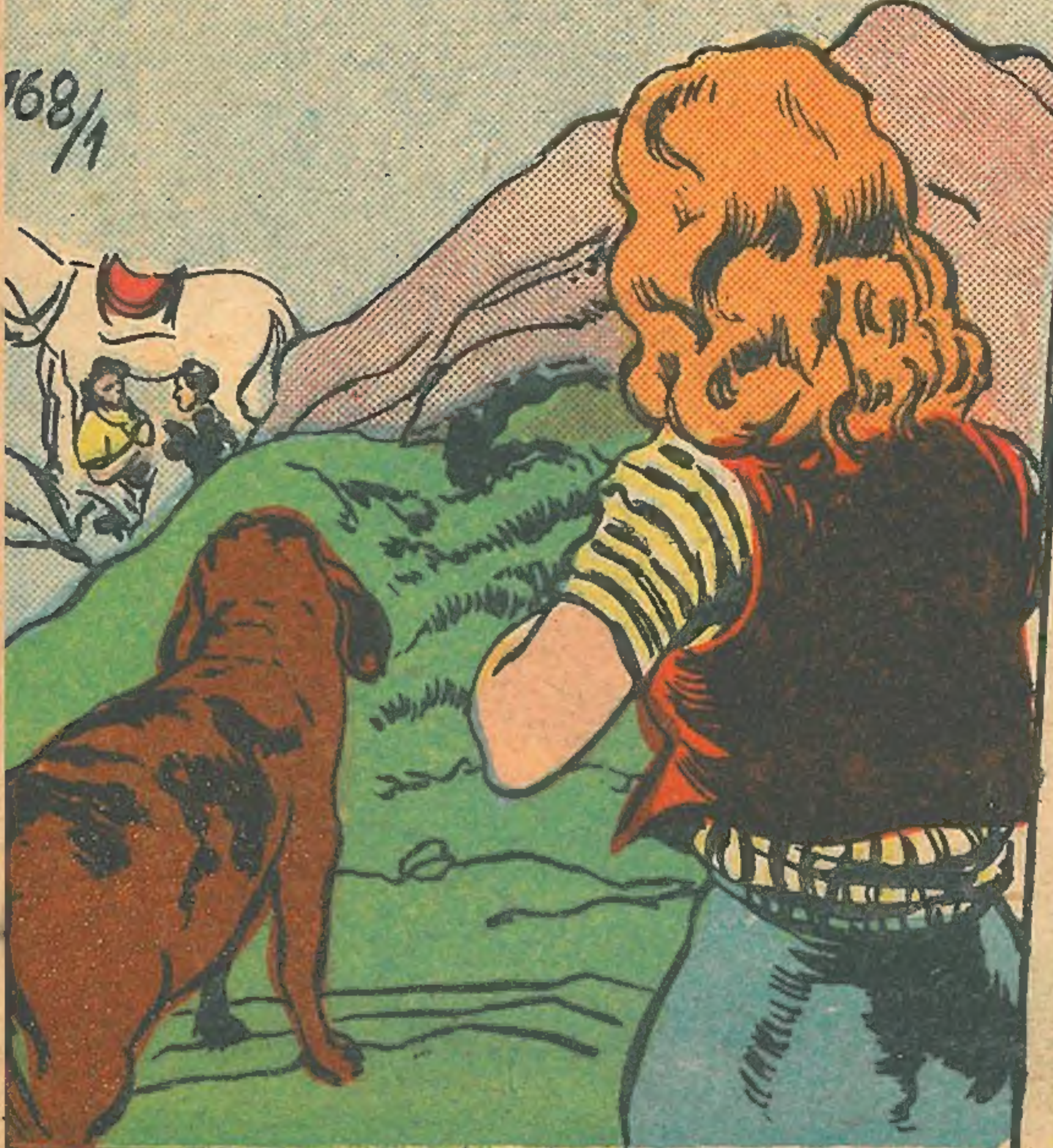
BU SIRADA
İRİS ÜMİT-
SİZ HAYKIR-
MALARLA
ELMASI
ARİYORDU.

ELMAS!
ELMAS!

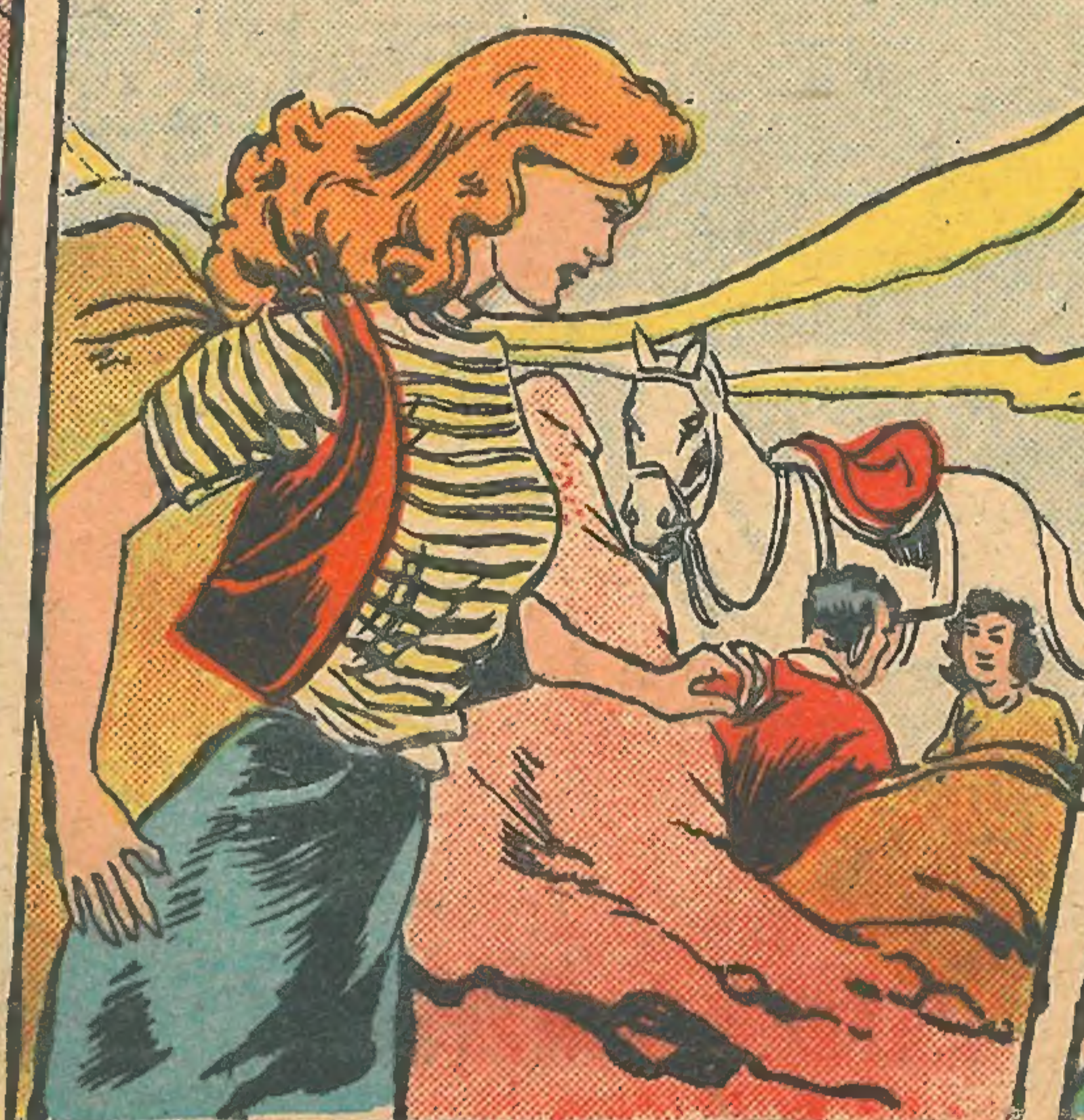
BİRDEN LADY KÜRZON
ELMAS VE YILDIZI GÖRDÜ.

O...ELMAS

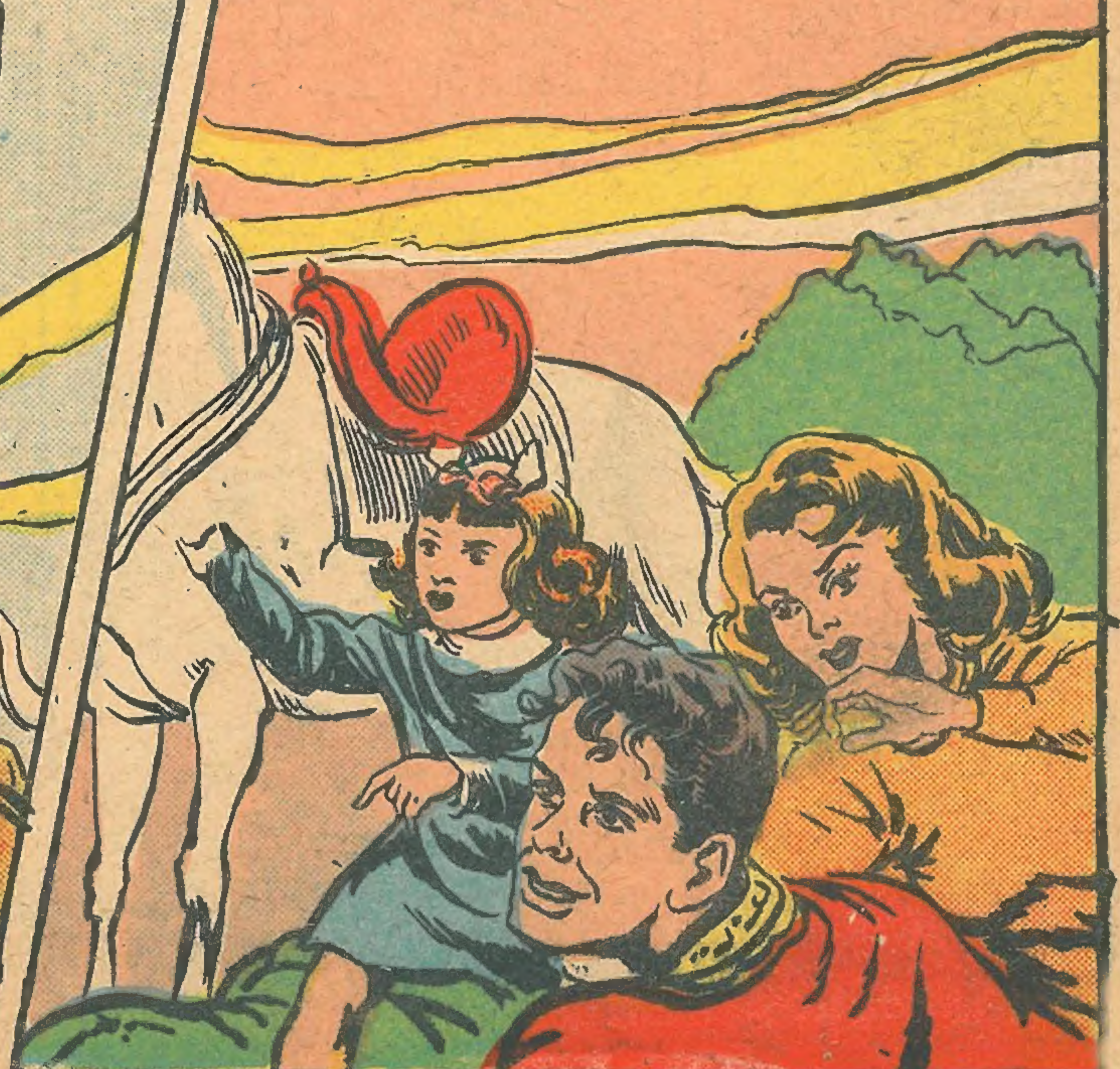

İRİS ÇOK SEVİNDİ.

ELMAS!..NİHAYET
SENİ BULDUM

İRİSİN SESİNE BAŞLARINI
GEVİRDİLER. LADY KÜRZO-
NUN YÜZÜ BİR TUHAF OLDU.

LADY KURZON KÜELARINI
AÇTI GENÇ KIZA KOŞTU.

ORORA!
KIZIM..

ÇİNCE BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATI II.
ONBEŞ SENE EVVEL SEN, BEN VE BA-
BAN MESUT BİR HAYAT YAŞIYORDUK.
BRAMUR ADINDA BİR HAYDUT ADAMLARI
İLE GELDİ. BABANI ÖLDÜRDÜ. SENİ KA-
ÇIRDI. HATIRANIZI UNUTMAMAK İÇİN BİR
MADALYON YAPTIRDIM

BABASI DEĞİL..
BEN BÜTÜN BU HADİSE-
LERE BÜYÜK BİR YA-
KINLIK HİSSEDİYORDUM.
FAKAT SEBEBİNİ BİR
TÜRLÜ İZAH EDEMİYÖ-
RUM..

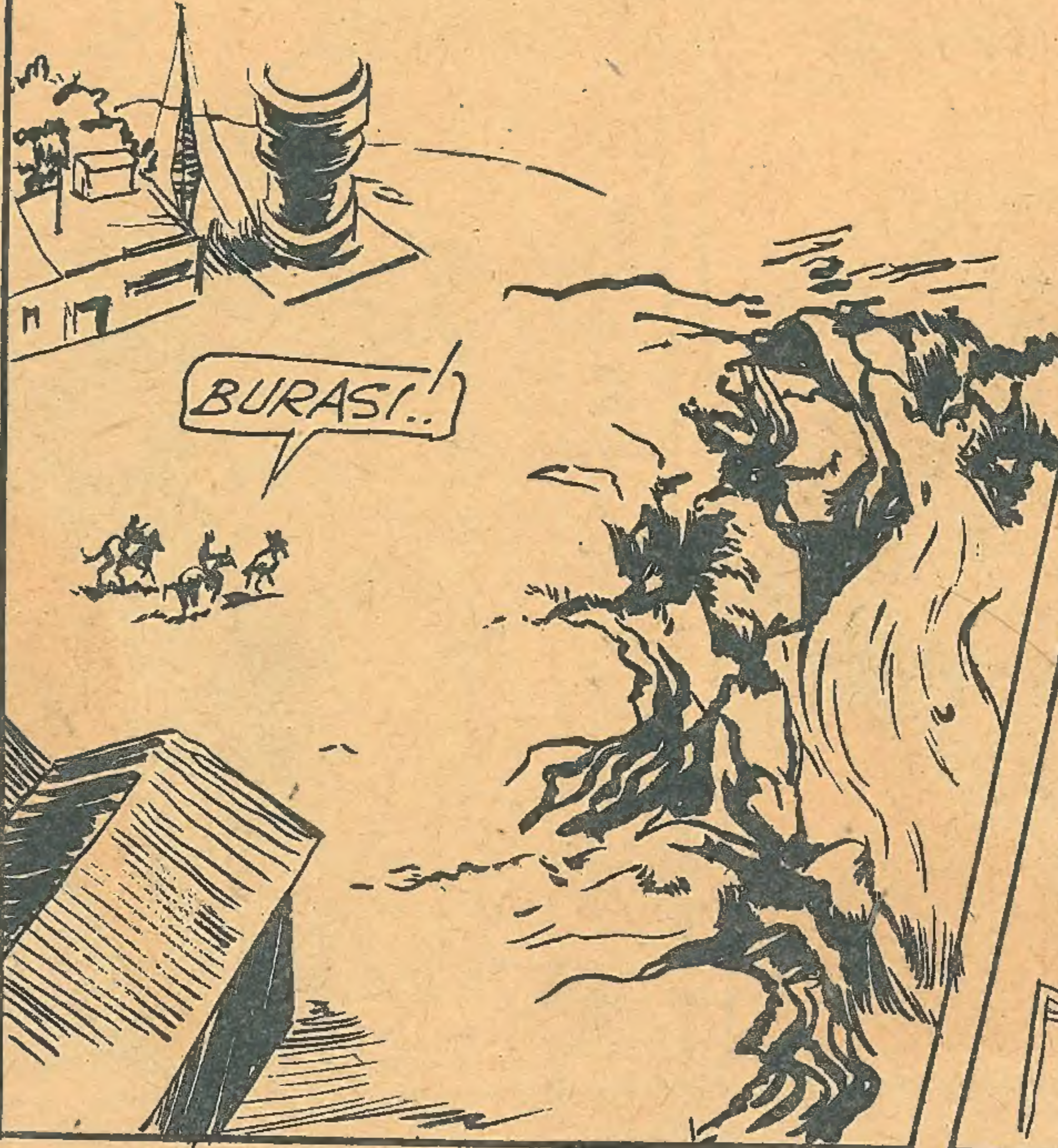

BU SIRADA ZODOMAR
ELLERİNDE MEŞALELER
TUTAN ADAMLARINA EMİR-
LER VERİYORDU.

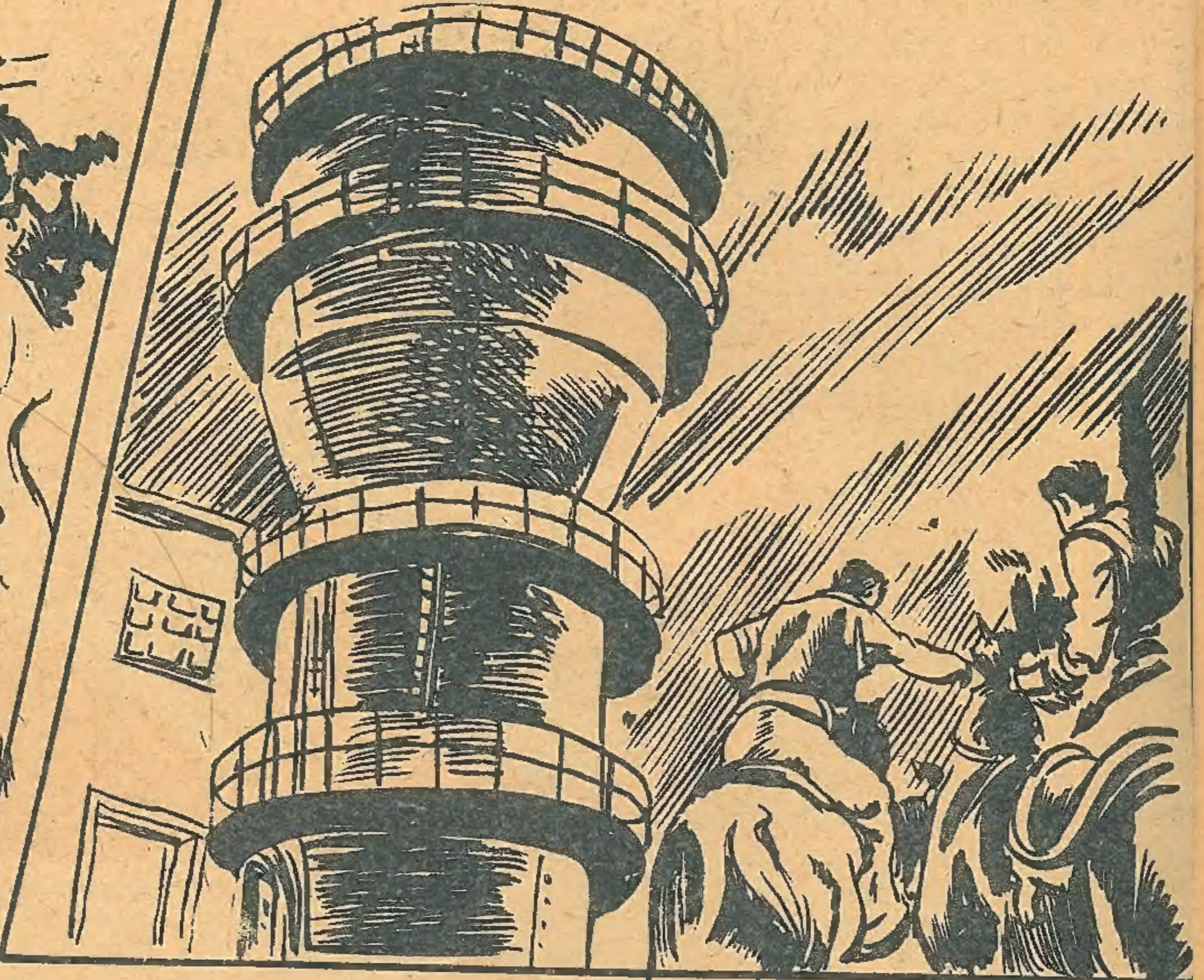
DEDİKLE-
RİMİ HARFİ HAR-
FİNE YAPMADAN
GELMEYİN..

ATLILAR BİRKAÇ SAAT YOL
ALDIKTAN SONRA BİR MEY-
DANDA DURDULAR.

GELDİKLERİ YER BİR HA-
VA ALANIYDI. BİR YANDA
BÜYÜK BİR BENZİN KU-
LESİ VARDI. DİĞER TA-
RAFTA YÜZ METRE DERİN-
DE ZAMİR DERESİ AKI-
YORDU.

BU SIRADA
ELMAS
LADY KÜR-
ZON VE
ORORA
GURUBU
JURASLA-
RA İNEN
FELAKET
KARŞI-
SINDA
NE YAPA-
CAKLARI-
NI DÜ-
ŞÜNÜYO-
LARDI.

HİÇBİR ŞEY YAPMAMI-
ZA İMKAN YOK ÇO-
CUKLAR.. KUVVETİMİZ
O KADAR AZ KI..

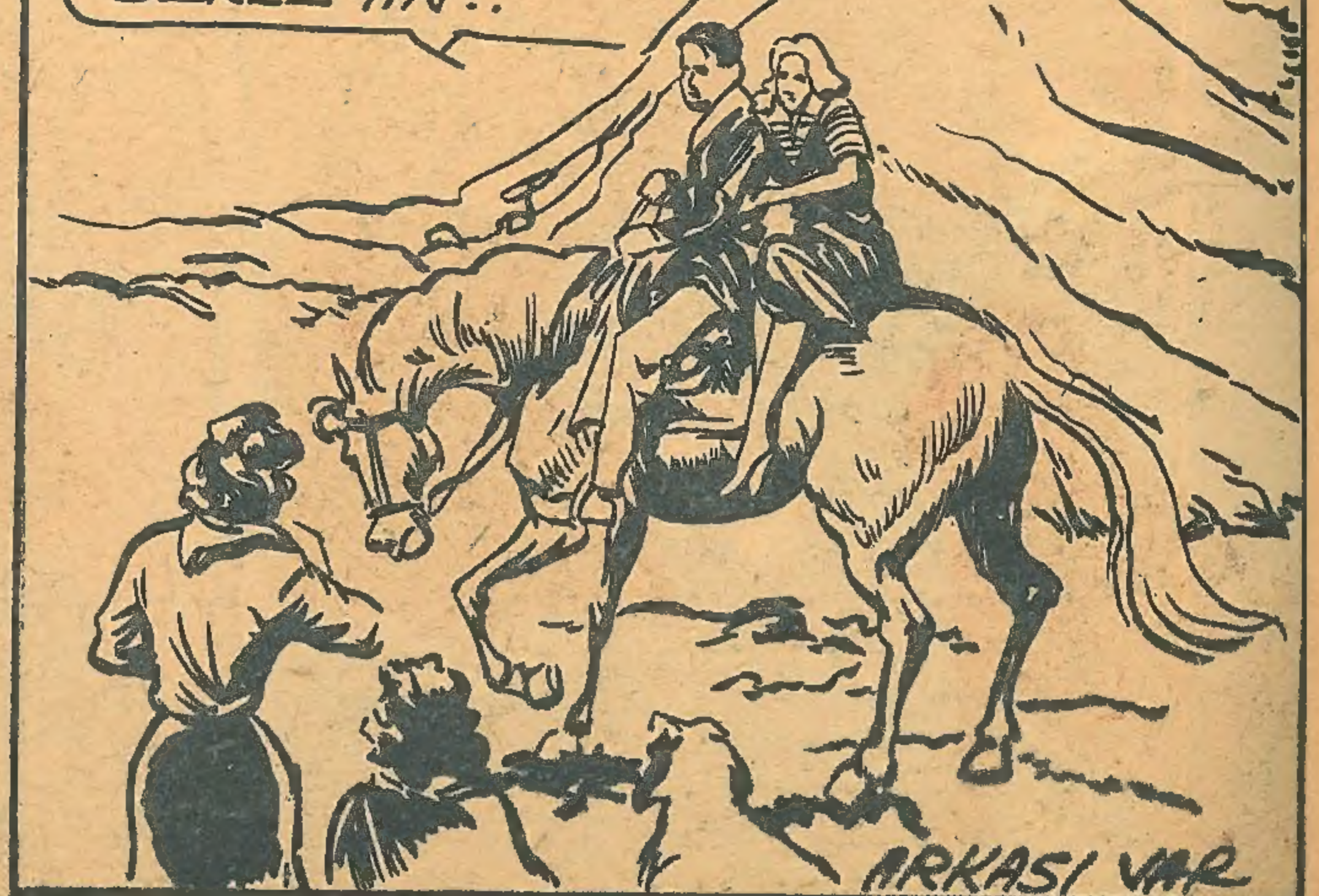
BİRDEN ELMASIN
AKLINA BİR ŞEY GELDİ.

YARIK DAĞ..
MAYABARIN KULAĞI..
ALAM ALEKUN...

ELMAS ÇILDIRMIS MIYDI NEYDİ.. BUN-
LAR NE BİÇİM LAFLARDI.
ELMAS SARI KIZI TERKİSİNE
ATTI. YİNE YOLLARA DÜŞTÜ. BAKALIM
DEVİRAN KENDİSİNE NE GÖSTERE-
CEK.

YAKINDA DÖNECEĞİM
BEKLEYİN..

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 18

Mehmet Beyin ordusunun lâ-gımcıları birkaç defa surların altından kazdıkları sığın yollarından şehre girmeye veya buralara lâğamlar yaparak surları havaya uçurmağa niyet etmişlerdi. Bu teşebbüsler Bizanslılar tarafından sezildi. Yer altındaki boğuşmalar pek kanlı oldu.

Mehmet Beyi çok iyi tanıdığım için Bizansın mutlaka ele geçeceğini biliyordum. O zaman bu güzel şehir pek fena tahrip edilecekti. Bunu kimse menedemezdi. Mal, can kaybına bir nihayet bulunmıyacaktı. Mehmet Beyin ordusuna iltihak eden yüz binlerle çapulcu bu dakikayı bekliyorlardı. İreni yenigerilere karşı koruyabilirdim. Fakat kendi dininden olan çapulcuların seli karşısında da ne yapabileceğimi bilemiyordum.

O gün pazardı. Ortese on dukayı verdim. Bana gidip surlardan muharebeyi seyretmek teklifinde bulundu.

İyice şarap içen bu adamla birlikte gitmek hem mahzurlu, hem de faydalıydı. O sarayın tanınmış zabitlerindendi. Yalnız sarhoşluk yüzünden bir iş çıkmasından korkuyordum. Buna rağmen beraber yola çıktık. Poliyandri (Edirnekapısı) ye doğru yürürken yollarda kiliselere yalvarmağa giden Bizanslılar pek perişandı. Bunların bir kısmı delice hareket ediyorlardı. Takatsizlikten yollara göken kadınlar, inleyen ihtiyarlar vardı. Evdomyondan (Karagürük) Aya Yorgiyosa (Nesilşah Camii) kadar rasladığımız yerlerde surlara yiyecek taşıyan bitkin kadınlar, yaralı askerler gördüm.

Ortes kaleye çıkmağı teklif etti. Surların o kısmının müdafaasını üstüne alan Jüstinyani pek bitkin bir haldeydi. Onu fakir bir asker gibi didinirken gördük. Kaleye çıkmak çok kolaydı. Zaten birçok şehirli kaleden duvarların üstüne geçiyor ve öndeki duvarlarla arada kalan geniş koridorda savaşıyorlardı.

Geri surdaki geniş mazgallara yerleşmiş olan bir kısım asker ve bu arada toprak durmadan ateş ediyordu.

Duvarların ötesine baktığım zaman Mehmet Beyin otağını gördüm. Bu muhteşem çadırın etrafında yenigeriler dolaşıyor, ve ara sıra bir takım atlılar toz bulutları kaldırarak açıklardan koşuyorlardı.

Duvarlara hücum edenler arasında pek az yenigeri vardı. Uzaklarda, gerilerde başbozukların binlerce çadırı ovayı kaplamıştı. Bu çadırlar çeşitli örtülerden yapıldığı için alacalı bir renk gösteriyorlardı.

Dağ, taş, insan, çadır ve başbozukların getirdiği küçük baş hayvanlarla dolmuştu. İnsana bu korkunç kalabalık bile büyük bir korku veriyordu.

Ara sıra, büyük sarsıntılar duyuluyor ve taş güllerin yıktığı duvarlar büyük gürültülerle saldıranların başlarına iniyor, küfürler arasında sinirli ve delice kah-

kahalar duyuluyordu.

O muntazam duvarlar delik, deşik olmuşlardı. Toprak dolu çuvalar, sepetler, hattâ ev eşyası yıkılan duvarların yerini tutuyordu.

Binlerce merdiven kullanarak duvarlara dayanan ve buradan tırmanan insanlar, kale duvarlarındakilerin merdiveni itmesiyle yuvarlanıyor ve alttakileri de eziyorlardı. Fakat bu muvaffakiyet-sizlikler onları asla yıldırmıyordu.

Onlar durmadan saldırıyor ve duvarları işgal edenler ellerinden geldiği kadar öldürüyor, aynı hareketler aynı neticeleri verdiği halde boğuşmanın şekli değişmiyordu.

Sert bir yayla oku Mehmet Beyin otağına doğru uçurdum.

Ortes bazen kulaklarımızın dibinden geçen kesme kurşunlara ve oklara aldırılmıyordu. İyice sarhoştum. Yanımızda birkaç zabıt onun alabildiğine küfür ederek haykırmasına itiraz etmiyorlardı.

Birden, bulunduğumuz yere bir taş güllenin büyük bir parçası düştü. Etrafta gılgıklar, iniltiler belirdi. Orttesi yere serilmiş buldum. Çenesine çarpan bir taş parçası onu az daha ebediyen susturacaktı.

Onu sürükliyerek duvarların sağlam bir yerine çektim ve:

— Korkma, dedim. İntikamını alacağım.

Elime geçen bir oku Orttesin yüzünden akan kanla kıpkırmızı bir hale getirdim ve mazgallara çıkarak en sert bir yayla bu oku Sultanın otağına doğru uçurdum.

Yenigerilerin bulunduğu yere düşen bu okun kaldırdığı tozu gördüm. Pek uzakta bulunan bu adamlardan birisi iğilerek yerden

kanlı ou aldı ve Otağa doğru yürüdü.

Mehmet Beye sağ olduğumu bildirecek olan bu işaretin bu kadar kolay verilmesi beni pek memnun etti. Dalgın bir halde uzakları seyredirken bir ok gelip omuzuma çarptı, zırhım pek kuvvetli olmasaydı muhakkak beni delerdi.

Ağzından ve burnundan kan akan Orttesi götürmek için surlardan ayrıldım. İki dişi kırılmış ve dudağı epeyce yarılmıştı. Çenesi hemen şişmiş ve morarmıştı.

Onun yarasını mümkün olduğu kadar sardıktan sonra saraya kadar gitmesine yardım ettim. Orttesi acaba kanına buluyarak attığım okun bedenine Türkçe olarak

yazdığım bir kâğıdı iplikle sarak uçurduğumu ve bununla Mehmet Beye:

«Müdafaa çökmek üzeredir. Velakerna bürçleri çok zayıf.»

Haberini verdiğimi duysa, haftada on duka aşkı için beni ele vermekten çekinir miydi?

İRENİN KORKULARI

Mayısın onuncu günü akşamıydı. Konağa bir hayli yiyecek getirerek bunları İrene teslim etmiştim. Mümkün olduğu kadar bana görünmemeye itiyad eden ve yemeklerimi getiren Olgayı da derhal geri alan Prenses ikinci katın penceresinden:

— Don Karlos... Sövalye, diye seslenmişti.

Bulduğum oda bina dışındaydı. Salona çıktım. Gözleri ağlamaktan çürüyenekti. Benzi iyice soluktu. Bu genç Rum kızının büyük ruh mücadeleleri içinde olduğunu anlıyordum. Sakin bulunmağa gayret ederek:

— Yusuf Bey, dedi. Bana muharebenin son günlerini anlatınız.

— Sayın Prenses İren Paleo-loğ, diye söze başladım.

İren asabî bir hareket yaparak:

— Karşınızda yapayalnız, tamamiyle kışkık ve iddiasız bir Rum kızı var, dedi. Ben ecdadımın ve mazimin azametiyle övünüyorum. Bu şekildeki hitabınız beni gülünç bir mevkîye düşürüyor.

— Hayır, dedim. İmparator bu derece mühim mesguliyetleri arasında bile sizi düşünüyor ve size bir muhafız zabıtın tayinini uygun görüyor. Siz asil bir Prensessiniz. Ve ben böyle hitap etmekte haklıyım.

İren ısrar etmedi. Kısaca:

— Yusuf Bey, dedi. Neler oluyor.

— Dün Aya Mariya kilisesinde büyük bir toplantı daha yapıldı. Venedik kadırgalarını kızığa almak ve gemilerin silâhlarını surlara nakletmek istiyorlar. Gemi-lerde çok fazla ve kıymetli tüccar eşyası vardır. Bunlar dört yüz kadar gemicidir. Çok sert ve inatçı insanlar. Kendilerinin karaya alınarak gemilerinin İmparatorun kızaklarına çekilmesini istemiyorlar. Onlara bu teklif edildiği zaman kılıçlarını çekerek direndiler. Bir kere karaya alınırlarsa Rumların kendilerini esir asker gibi kullanacaklarını ve ölmek icabediyorsa gemilerinde öleceklerini söylediler. Bunların reisleri olan Terevizyan çok değerli bir adamdır. Bu dört yüz gemici Bizans için herhalde mühim bir kuvvettir.

— Razi olmadılar mı?

— Hayır. Mehmet Beyin toplantısından kurtulmak için Galata kıyılarına çekildiler. Bugün verilecek kararı bilmiyorum. Belki kendilerini ikna edebileceklerdir.

İren gözlerini gözlerime dikerek:

— Yusuf Bey, dedi. Bana bu muhasaranın neticesinin ne olacağını söyleyiniz.

— Tanrının istediği olacaktır.

— Fakat siz nasıl görüyorsunuz?

— Mehmet Bey sağ olduğu müddetçe bu savaşa devam edecek ve nihayet Bizans eline geçirecektir. Esasen dört yüz gemici de bu neticeyi gördükleri için boşuna kendilerini feda etmek istemiyorlar.

İren belki bana karşı pek sırtışık davrandığı için Olgayı yanımda kalmaktan menetmişti. Kızı pek az görebiliyordum. Gözleri daima kırmızı, benzi soluk ve hareketleri şaşkındı.

İrenin yanından ayrılarak yeni inmiştim ki Olga koşarak geldi ve üstüne atıldı:

— Yusuf, Yusuf, Prenses ölüyor.

Büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde yukarıya koştum. İreni kilise odasının kapısında gördüm. Yüz üstü yere düşmüş, elleri yumulmuş, dişleri kilitlenmişti. Yüzü mermer kadar beyazdı.

Ellerini bir Meryem resmi gibi göğsünün üstüne çaprazlamıştı. Geniş salonun bir köşesinde, kilise odasının kapısı önünde bu yatış hakikaten insana pek büyük bir korku veriyordu.

Diz çökerek ağılayan Olgaya dikkat etmeden yere eğildim. Tanrımdım tanyalı ilk defa İrenin vücudüne elimi sürdüm.

Bilekleri soğuktu. Fakat sıkılı dişleri arasından hafif bir soluk çıkıyordu. Yere avuçlarını yapıştırarak eğildim. Kulağımı göğsünün sol tarafına hafifçe koydum. Yüreği derinlerden vuruyordu.

Yüzünde bütün masumiyeti, bütün safiyeti ve bekâreti bir ışık gibiydi. Kalbimde bu müdafaasız Rum dilberine karşı en küçük ihtiras yoktu. Dudaklarımı alına dokundurdum. Sonra başımı kaldırdım. (Arkası var)

ÇABUK BİZİ
GEMİNE
GÖTÜR.

BİZE YAR-
DIMIN DO-
KUNACAK.

105

ADALAR
KRALIÇANIN

JOFRE ROZİTAYI TANIDI.
SEVGİLİM.. JOFRE.. DEMEK
BURADA NE BENİ BULDUN
İŞİN VAR? HA ? BIRAK
TA BEN ÖLE-
YİM.

ARTIK ÖLÜMDEN BAHSETMEYE
HIÇ HAKKIN YOK SEVGİLİM. GON-
TRAND SENİ KRALIÇANIN KOLLA-
RINA ATMAK İÇİN BEKLİYOR. KA-
BAHATLERİNİ AFFETTI.

AYNI GECE MESELEDEN HABER-
DAR OLAN GONTRAND KRALIÇANIN
SEVGİLİ KARICISIM ODASINA GİRER
SANA İYİ BİR HABER VERECEĞİM.
BANA KIZ KARDEŞİNDEN BAHSET-
TİĞİNİ HATIRLIYORSUN DEĞİL Mİ?
ONUN BULUNDUĞUNU VE SENİ
KUÇAKLAMAYI BEKLEDİĞİNİ SÖYLE.
SEM NE DERSİN?

BU SEVİNÇ BİR
RÜYA OLMASIN
SARIN..

YALNIZ ONUN BİRÇOK KU-
SURLARINI AFFETMEN LÂ-
ZİM. AMIRAL ONU BİRÇOK
KÖTÜLÜKLER İÇİN KUKLA
GİBİ KULLAN-
DI

ZİYANİ YOK..
YETERKİ ONU
GÖREBİLEYİM..

BİR AN SONRA İKİ KARDEŞ SE-
VİNÇ GÖZYAŞLARIYLA KUÇAKLAŞTI.
AH KAR-
DEŞİM!..
AFFET BENİ

HEPSİNİ UNUTALAR
BENİM BİRİCİK
KARDEŞİM. SEN
BENİM İÇİN HEP
O KUMSALDA OY-
NADIĞIMIZ KIZ
KARDEŞİMSİN..

BİRKAÇ GÜN SONRA SARAYDA JOFRE'NİN ROZİTAYLA
DÜĞÜNÜ VE MADRASIN AMİRALLİĞE NASBİ AYNI ZAMANLAR
DA KUTLULANDI.

JOFRE, BACANAĞIM OLDUĞUN İÇİN SANA İTİMA-
DIM BÜYÜKTÜR. BU SEBEPLE SENİ KRAL VEKİLİ
MADRASI DA DONANMA KOMUTANI TAYİN ETTİM

ATMACA REİS
SİZ NEDEN
BİZİMLE BE-
RABER KAL-
MIYORSUNUZ.

NE İSTER.
SENİZ SİZE
ONU VERME-
YE HAZIRIM.
ÜLKEM
SENİNDİR

HAŞMETMEAP BEN ŞİMDİYE
KADAR HEP VİCDANIM HİZ.
METKÂRİ VE HÜRRİYETİN
ÂŞİĞİ OLDUM. BENİ BAŞKA
YERLERDE YENİ ÖDEVLER
BEKLİYOR. ORAYA HAREKET
ETMEM LÂZİM

BÖYLE SÖYLİYEREK GEMİSİNE BİNDİ.
HERKES RIHTIMDA TOPLANMIŞ ONU
UGURLAYORLARDI

GÜLE GÜLE GİT İYİ KALPLİ DOST!
NEREYE İNERSEN İN ORADA ADA.
LET TECELLİ ETSİN VE KILICININ
ÇELİĞİNDE BİR GÜNEŞ GİBİ KAH.
RAMANLIĞIN PARLASIN..

HAFTAYA:
YENİ MACERA

Kocakarı ilacı

Yazan: F. Demiray

Yaşı altmış iki, mesleği askerlikti. Miralaylıktan tekaüt olmuştu. Karısı kendisinden önce vefat ettiği için on beş yıldır bekardı. Kızı Macide ile birlikte oturuyor, maasını onlara vererek geçimlerine de yardım ediyordu. Nafiz beye mahallede, kahvede ve komşular arasında Beybaba denirdi. Beybaba sık sık iki torununu alır, gezdirir, onların oyunlarına karışır, nazlarını, şımarıklıklarını çekerdi.

Beybaba bir gün hastalandı. Günlerce yattı, iyi oldu ama artık sokağa çıkmıyor, torunlarıyla oynamıyor, odasına kapalı yaşıyordu. Yavaş yavaş vücuttan düşmeğe, erimeğe başlamıştı. İştahı da hiç yoktu.

İhtiyar adamın nefesi faydaydı. Macide fena halde üzülen, sık sık doktor getiriyor, ihtiyarı muayene ettiriyordu. Adamcağızı kalcındırmağa, canlandırmağa imkân yoktu. Gözle görülecek derecede eriyor, huysuzlanıyor, doktor istemiyor:

— A Beybaba, neye böyle yapıp hepimizi üzüyorsun?

Dendiği zaman:

— Bundan sonra benim iyiliğimden ne olacak? Unumuzu eledik, eleğimizi astık, diyordu.

Doktorların vermediği vitamin, yapmadığı enjeksiyon kalmadı. Hepsi nafiye. Macide ağlayıp duruyordu. Bir gün konuya komşuya gizli gizli kurşun döken, yilancığa, temriyeye okuyan Hacer hanım gelip kendisini böyle görüp de kederinin sebebini anlayınca içini çekmişti:

— Ah kızım, eski zamanlar olsaydı iş kolaydı ama...

— Nasıl kolaydı teyze?

— Senin efendin pek titiz. Benim eve girip çıktığı bile istemez. Dediğimi yapamazsın ki...

— Ne söyleyecektin teyze? Yine sinameki, adaçayı filân mı?

— Hayır kızım. Her derdin devası vardır. Ulu Tanrım derdini verince devasını esirger mi?

— Teyze, bunca doktor baktı, bir çare bulamadı. Babacığım günden güne vücuttan düşüyor. Elim işe varmıyor, gözüm dünyayı görmüyor.

— Ben senin anan sayılıyım Macideciğim. Bir kere çıkıp efendiye bakayım.

— Ah teyze, pek aksi oldu. Belki kalbini filân kırar.

— Sen hiç merak etme evlâdım. Ben gün görmüş kadınıym.

Kurşuncu Hacer Beybabanın yanına çıktı. Orada uzunca bir zaman kaldı. Macide kulağını kapıya dayamış nefes almadan dinliyordu. Hacer yere, minderin kenarına oturmuş, sigaranın birisini söndürüp birisini yakıyor ve çatlak sesiyle:

— İlâhi Nafiz Beyefendiciğim, neye böyle düşünüyorsun? diyordu. Senin yaşında olanlar daha gündeliğe gidiyor, sırtlarında yük taşıyor-

lar. Sen turup gibi adamsın bir kere he de. Eğer ben bu işi yapmazsam bana da Bekçinin Hacer demesinler.

Macide hayretlere düştü. Babası pencerenin önüne gitmiş, gecelik entarisiyle köşeye kurulmuş, bir de sigara yakmış, korka korka:

— Hacer hanım, diyordu. Elâleme kepaze mi olayım. Bu yaştan sonra...

— Amaaaan ilâhi Zihni Beye-

fendi. Elâlem senin işine ne karışır. Kızının işi başından aşkın. Çocuklarına mı baksın, kocasına mı, yoksa sana mı? Sen bilmiyor musun ki ihtiyar ağaçları budarlar, etrafındaki picleri avıklarlar, dibine gübre serbeti verirler de yeniden canlanır. Karşında fıkır fıkır, gepgenç bir tazecik olsa için açılır, gönlün yeşerir, damarların ısınır, yeniden dünyaya gelirsin. Hiç olmazsa son zamanlarını neşe içinde yaşa.

— Bana kim varır a Hacer hanım.

— Nene lâzım senin. Sen bugün iste, yarın al odana.

— Vallahi bilmem ki, damat ne diyecek bu işe..

İki gün sonra kadın Macideye haber veriyordu:

— Hazır ol evlâdım, sana üvey ana geliyor. Nikâhı bile beklemeden Fatmayı getiriyorum buraya.

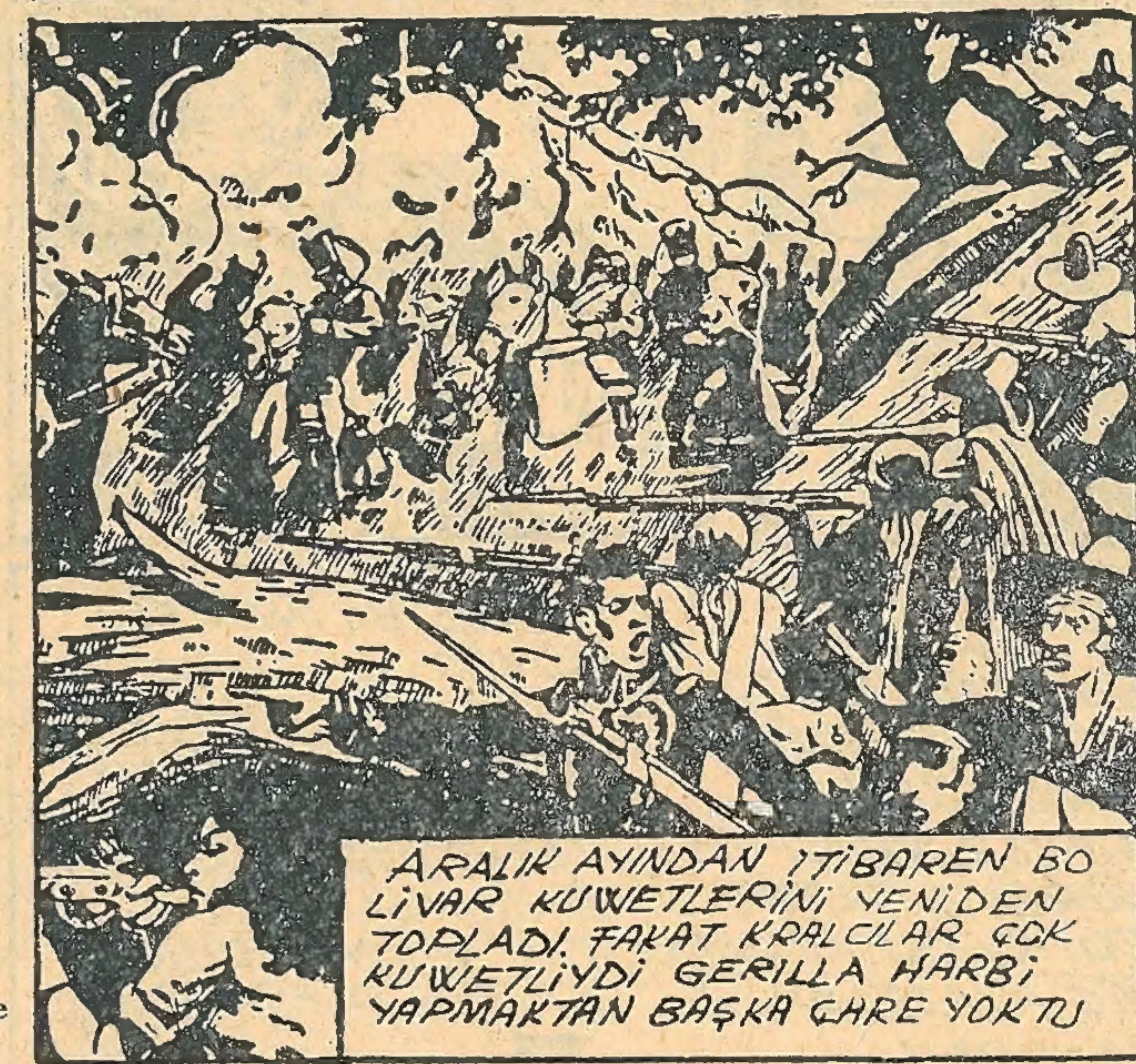
— Hangi Fatmayı teyze? Nigâr hanımın dul kızını mı?

(Arkası 14. sayfada)

Hürriyet Kahramanı

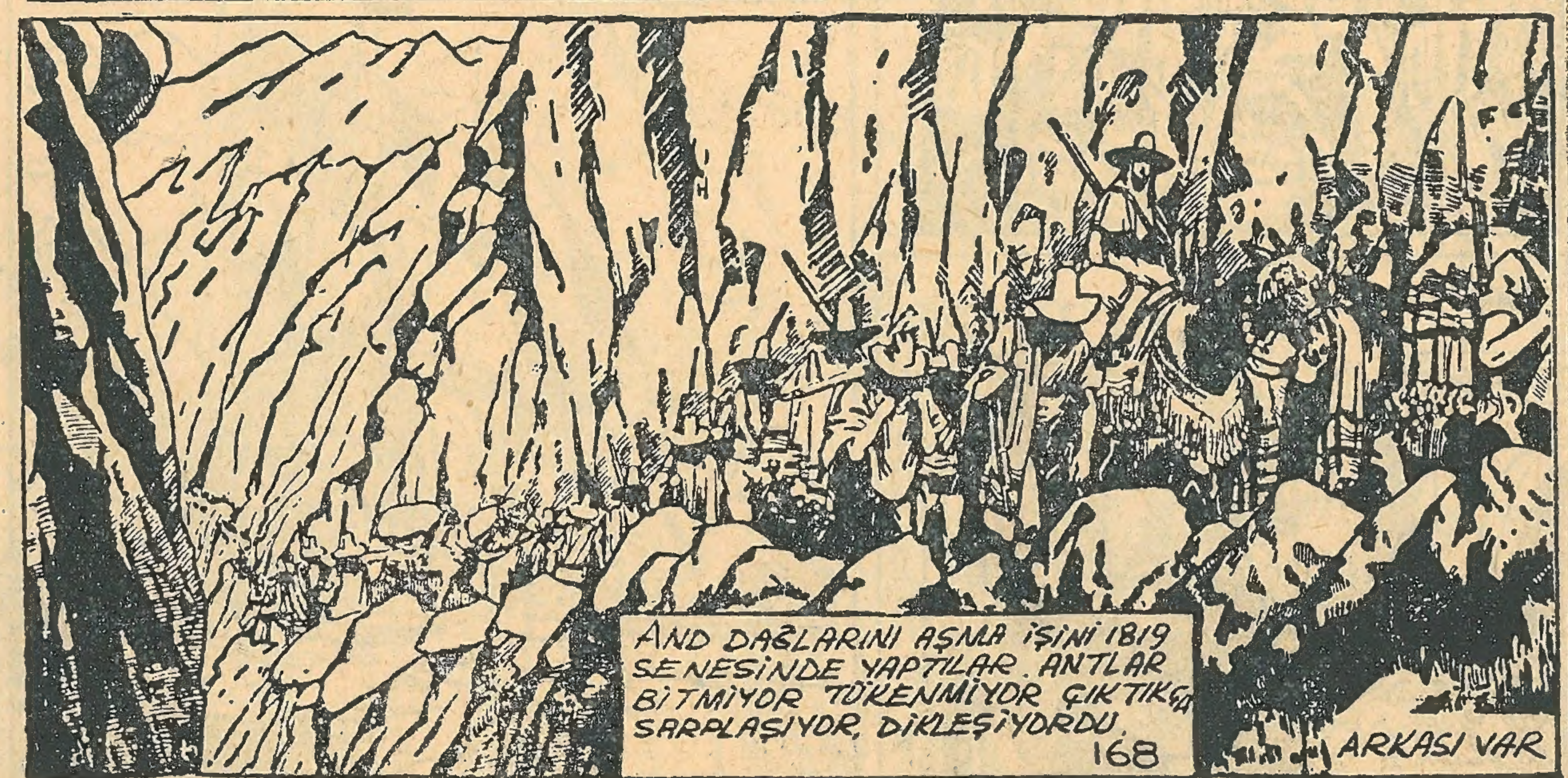
MANUELA BOVESİ ÖLDÜRDÜKTEN SONRA KAÇTI.
1815 SENESİ HÜRRIYET KAHRA-
MANLARI İÇİN GETİRİLEN BİR SENE OLDU
KRALCILAR HERGÜN YENİ YENİ TAK-
VIYE ALIYORLARDI.

ARALIK AYINDAN İTİBAREN BO-
LIVAR KUWETLERİNİ YENİDEN
TOPLADI. FAKAT KRALCILAR GÜÇ
KUWETLİYDİ GERILLA HARBI
YAPMAKTAN BAŞKA ÇARE YOKTU

KRALCILARIN EN ZAYIF TARA-
FI KOLOMBİYA İDİ. BAŞKA
YOL OLMADIĞINA GÖRE DÜŞ-
MANI YURMAK İÇİN AND DAĞ-
LARINI AŞMAK LÂZIMDI.

AND DAĞLARINI AŞMA İŞİNİ 1819
SENESİNDE YAPILAN ANTLAR
BİTMİYOR TÜKENMİYOR ÇIKTIKÇA
SARILAŞIYOR, DİKLEŞİYORDU.

168

ARKASI VAR

KORSANLAR KRALI

No: 3

KORSANLAR KRALININ MISAFİRİ RUENA HİKAYESİNİ ŞÖYLE BİTİRDİ.

MORGANIN GİTTİĞİ ALTIN ŞEHİRİ GÖRDÜM. YERLİLER ONA PANAMA DİYORLARDI. ŞEHİRE GİDEMEDİM.

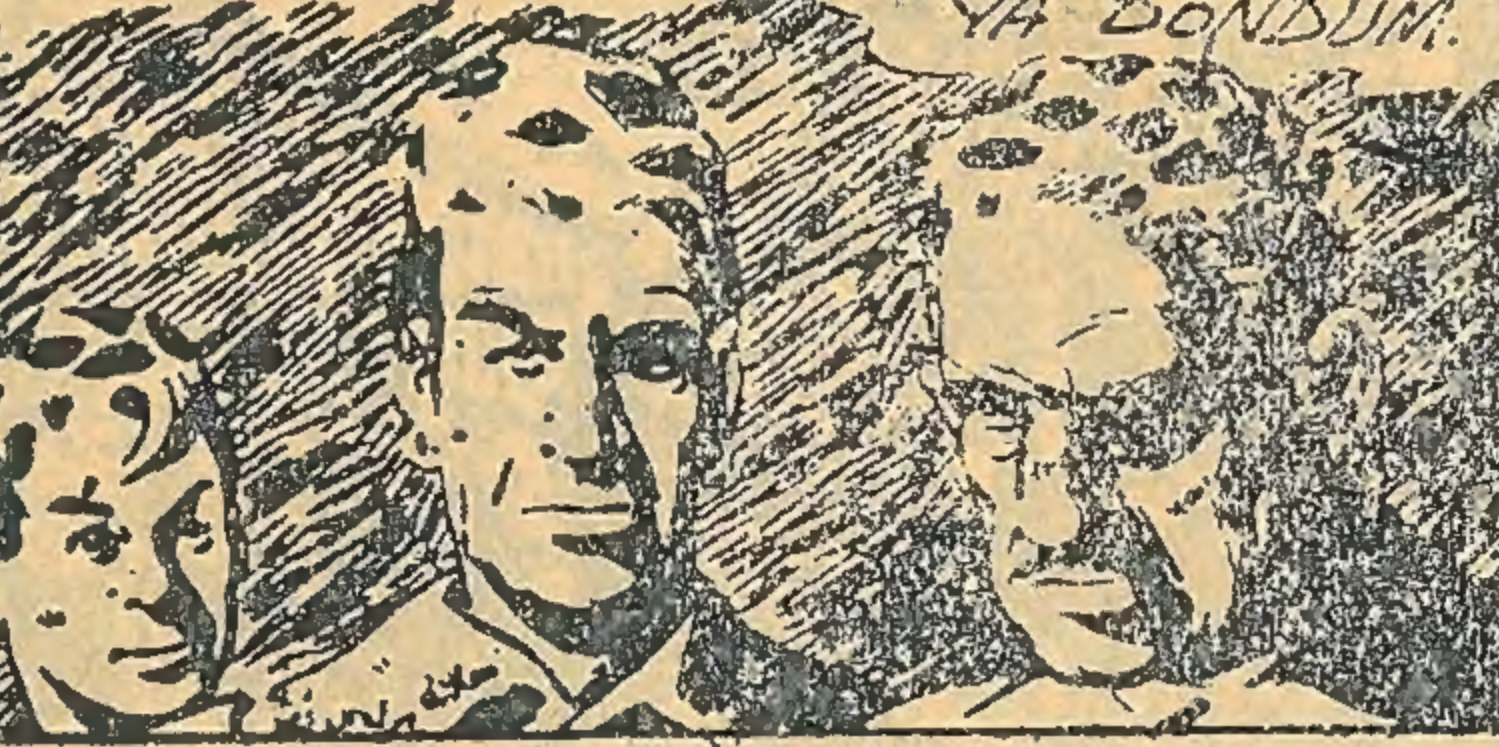

RUENANIN UZUN HİKAYE SİNİ GÖZ KIRPMADAN DİNLEYEN KORSANLAR KRALI NİHA YET SORDU.

BENİM DENİZ Cİ OLDUĞUMU BİLİYORSUNUZ BEN SİZE NA SIL YARDIM EDEBİLİRİM?

RUENA KAPTANIN BU SUALİNİ DUYMAMAZ. LİGA GELDİ VE SAYIKLAR GİBİ DEVAM ETTİ.

PANAMA.. ALTIN ŞEHİR.. MORGANIN HAKKI VAR. PIRILDA YAN BİR ZİNCİRİN ORTASINDA YİNE PIRILDAYAN BİR ŞEHİR... BİR GÜN KİYİ-YA DÖNDÜM.

KAPTAN.. BÖYLE BİR SERGÜZEŞTE ANCAK SEN ATILABİLİRSİN.. BÜTÜN ZENGİNLİKLERİ SİZİN OLSUN.. BEN ŞEHİRİ GÖREYİM YETER

RUENA BÜTÜN BUNLARI RÜYADAYMIŞ HAYAL GÖRÜYORMUŞ GİBİ

ANLATTI ATEŞ Lİ GÖZLERİ ÖNÜNDE PARIL PARIL YANAN BİR ŞEHİR CANLANDI

KORMORANIN OĞLU KORNEL KORSANIN AN LATTIKLARINI MERAKLA DİNLEMİŞTİ.

VE RUENA KORSANLAR KRALININ İÇİNE KORKUNÇ BİR SERGÜZEŞT MERAKI ATTIK. TAN SONRA Yİ NE GECE YARISI KALKIP GİTTİ.

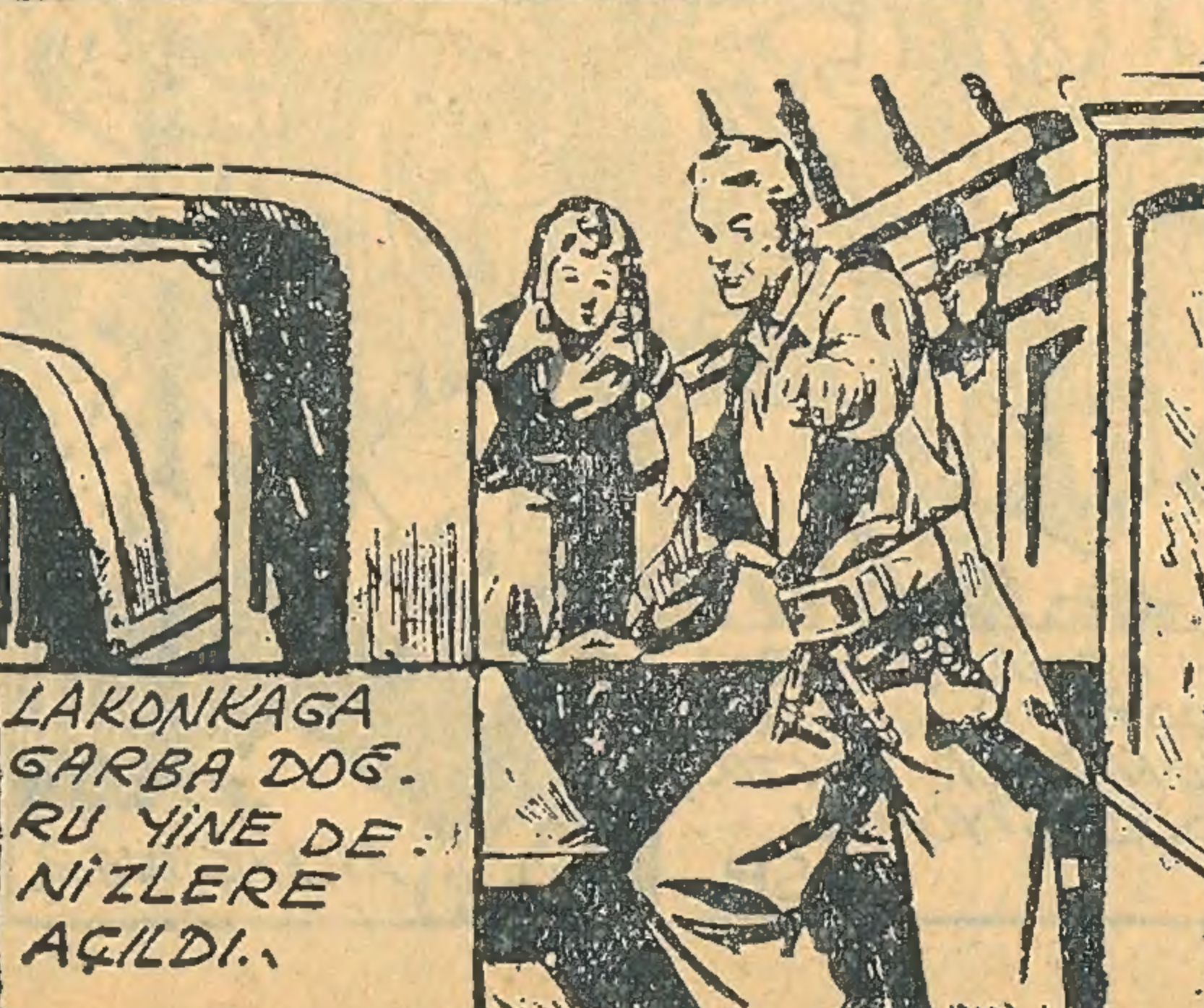
BABA NELER ANLATIYORDU? NE OLUR BİR DAHA ANLATSANA..

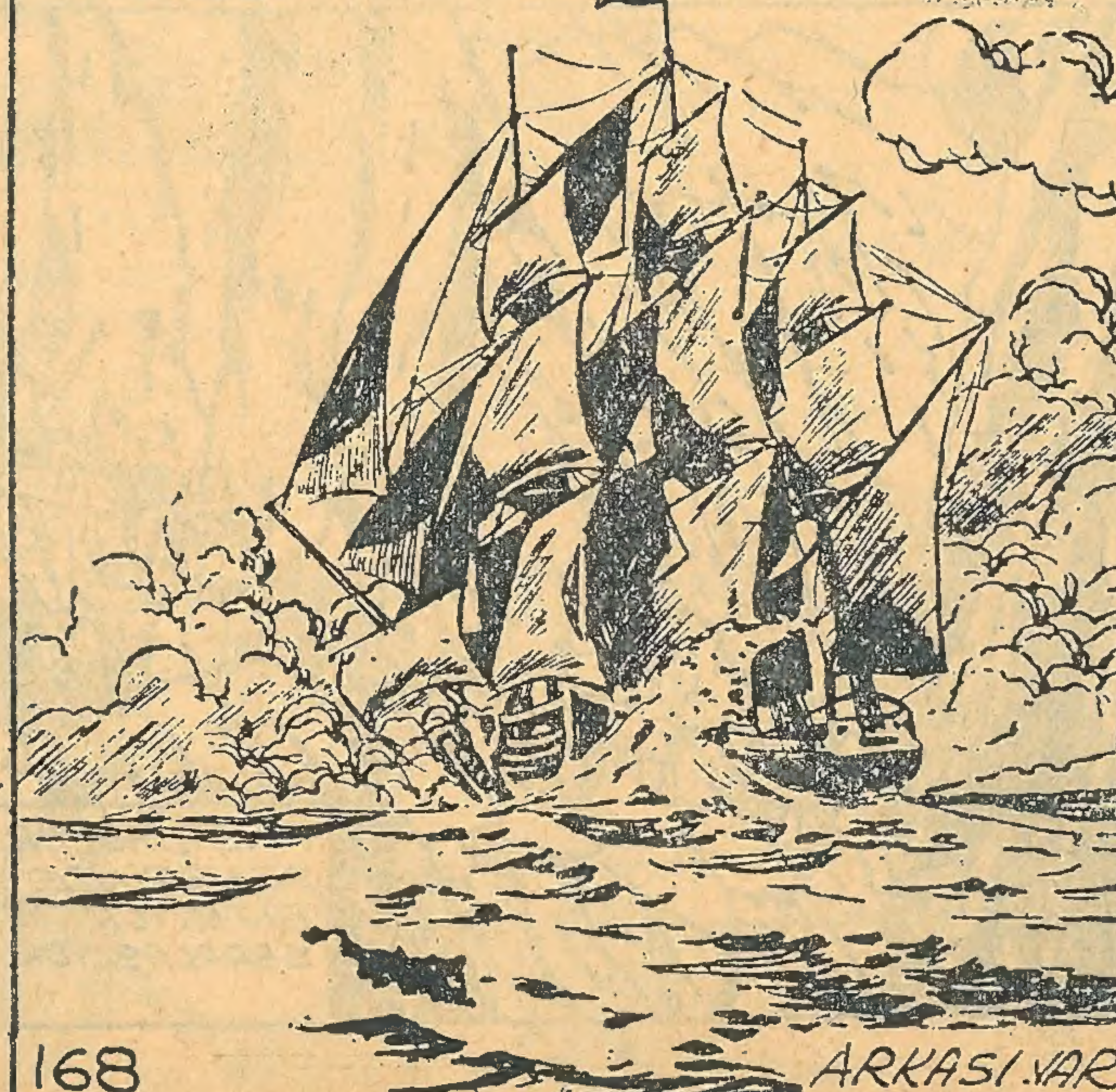
YİNE GİDİYOR.. HERİF KURTULU.. BİR YERDE DÜ. RAMIYOR Kİ.. BU SEFER OĞLUNU DA GÖTÜRÜYOR. ONU DA YETİŞTİRECEK.

RUENA'NIN BU DENİZE AÇI. LIŞTA NE ROLÜ OLMUŞTU? KOR SANLAR KRALI NEREYE SEFER EDİYORDU? BUNU HİÇ KİMSE BİL. MİYORDU.

YALNIZ BİLİNER ŞEY SUYDU: BÜTÜN KORSANLAR VATANLARI GÖZDEN KAYBOLUNCAYA KADAR GÜVERTEDEN AYRIL. MAMIŞLARDI.. BU YOLCULUĞUN UZUN OLACAĞINA DELİLDİ.

LAKONKAGA GARBA DOĞ. RU YİNE DE NİZLERE AÇILDI.

168

ARKASI VAR

DIŞARDAN GELEN SİLÂH SESİ

(3. sayfadan devam)

ki gördüm ve ona ateş ettim; ama karanlıkta vuramadım tabii.

Yaşlı çiftçi karısını koluna alıp eve doğru götürürken Mathurin arkalarından:

— İyi uykular, diye temennide bulundu.

Bir tecrübe yapmış ve karısının hakikaten kendine sadık olduğunu anlamış bulunan Pascal'in kalbi artık müsterihtti.

Ertesi sabah şafak vakti, günlük işlerine başlamak üzere uyanıkları vakit Mathurin'i bulamıyorlar. Delikanlı, bir daha dönme mek üzere çiftliği terketmişti.

KAÇAN FIRSAT

(Başı 6. Sayfada)

birdenbire radyodan korkunç bir çığlık duyuldu:

"Yetişin!.. Yetişin!.. Hırsız var.. Hırsız!.. Çalıyor.. İmdat!.."

Derhal kalkıp radyoyu kapattım amma radyoyu kapatmamla birlikte odamın kapısı da dışardan omuzlandı.

Pansyon sahibi madam elinde kocaman bir balta ile hırsızı yakalamaya gelmişti...

Karı hemen o gece beni eşyama birlikte sokağa attı. Neye yanayım bilmem; odamı kaybettiğime mi, yoksa böyle bir sevgiliyi kaçırdığıma mı?..

KOCAKARI İLÂCI

(13. sayfadan devam)

— Aaa, ne münasebet. Şinasi beylerin evlâtlığı Fatmayı.

— Aman ne yapıyorsun teyze. O kız yirmisinde ya var, ya yok.

— Nene lâzım senin. Daha iyi ya. Babacığın gider ayak bir gün görsün, gül koklasın. Dün kıza çıttım. İhtiyar ama üç ayda bin liraya yakın para alıyor. Bir ayağı çukurda. Yarın öbür gün ölür, aylığının yarısını bağlasalar yine hanımefendiler gibi geçirirsin, burada sözde evlâtlıksın ama işin hizmetçilik, dedim. Kız kaçıp bana gelmez mi? Haydi arkasından ötekiler. Fakat direndi. Ne tehdit, ne vait. İçti kalktı bir kere. Miralay karısı olacak. Yabana atılır mı bu. Hem vallahi hakikatli kızdır. Bir dediğini iki etmez.

Bekçinin Hacerinin ilâcı Nafiz beye birebir geldi. Adamcağız yeniden insan içine çıktı. Yiyip içmeğe, sakalını bıyığını boyamağa başladı. Fatma hakikaten candan bir kızdı. Macidenin elini çöpe sürdürmüyor, kendisinden yirmi yaş küçük olan üvey kızına da hizmet ediyordu. Bir gün Macide ile kocası odalarına çekilmişlerdi. Dışarıda bir öğürtü duyuldu. Ali Bey karısına baktı. Gülümsedi. Macide kıpkırmızı olmuştu. Fatma gebeydi. İş anlıyan Ali bey:

— Bayaban Hacerin verdiği ilâcın dozunu kaçırdı galiba, dedi.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yaz. işlerini fiilen idare eden: CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN

YAZISI

NİHAYET KLERİN HERVE DARSAKLA EVLENECEKLERİ GÜN GELDİ ÇATTI..

34/1

BUGÜN HA-
RİKÜLADESİNİZ
BAHAR GİBİSİN

EVLENDİĞİMİZ
GÜNÜ HATIR-
LADIM DA
ONDANDIR
HERHALDE..

GELİN ELBİSESİNİ METHE-
DE METHEDE BİTİREMİ-
YORLAR. KIZ KRALIÇAYA
BENZİYECEK.. GENÇ, GÜZEL
ZENGİN.. TABİİ BENZİ-
YECEK..

KİLİSEDE YAPILACAK TÖRENDEN
EWEL DAVETLİLERE ŞATODA İZAZ
VE İKRAM EDİLDİ.

BEN BÖYLE
MUHTEŞEM ŞATO
GÖRMEDİM.

GENÇ KIZIN ODASINDA ANNA KLE-
RİN SON HAZIRLIKLARINI YAPIYORDU.

YAVRUM BU ŞİMDİYE KADAR
EVET FENA OLMADI. GÖRÜLMEMİŞ
ANNA.. ÇİÇEKLER BİR ELBİSE
NEREDE? OLDU..

KLERİN BABASI KONT DORVE
İÇERİ GİRDİ.

HAZIRIM BABA.. KLERİM- NE KA-
SENİ TAKİPE- DAR DA GÜZEL
DEBİLİRİM.. OLMUŞSUN..

SENİNLE KONUŞMAK İSTİYD-
RUM KLER.. EN BÜYÜK AR-
ZUMU KABUL ETTİĞİN İÇİN
ÇOK MEMNUN VE MESUDUM.

İSTEDİĞİN OLDU BABA..
ARTIK BAŞKA BİR ŞEY İS-
TEMEZSİN İNŞALLAH..

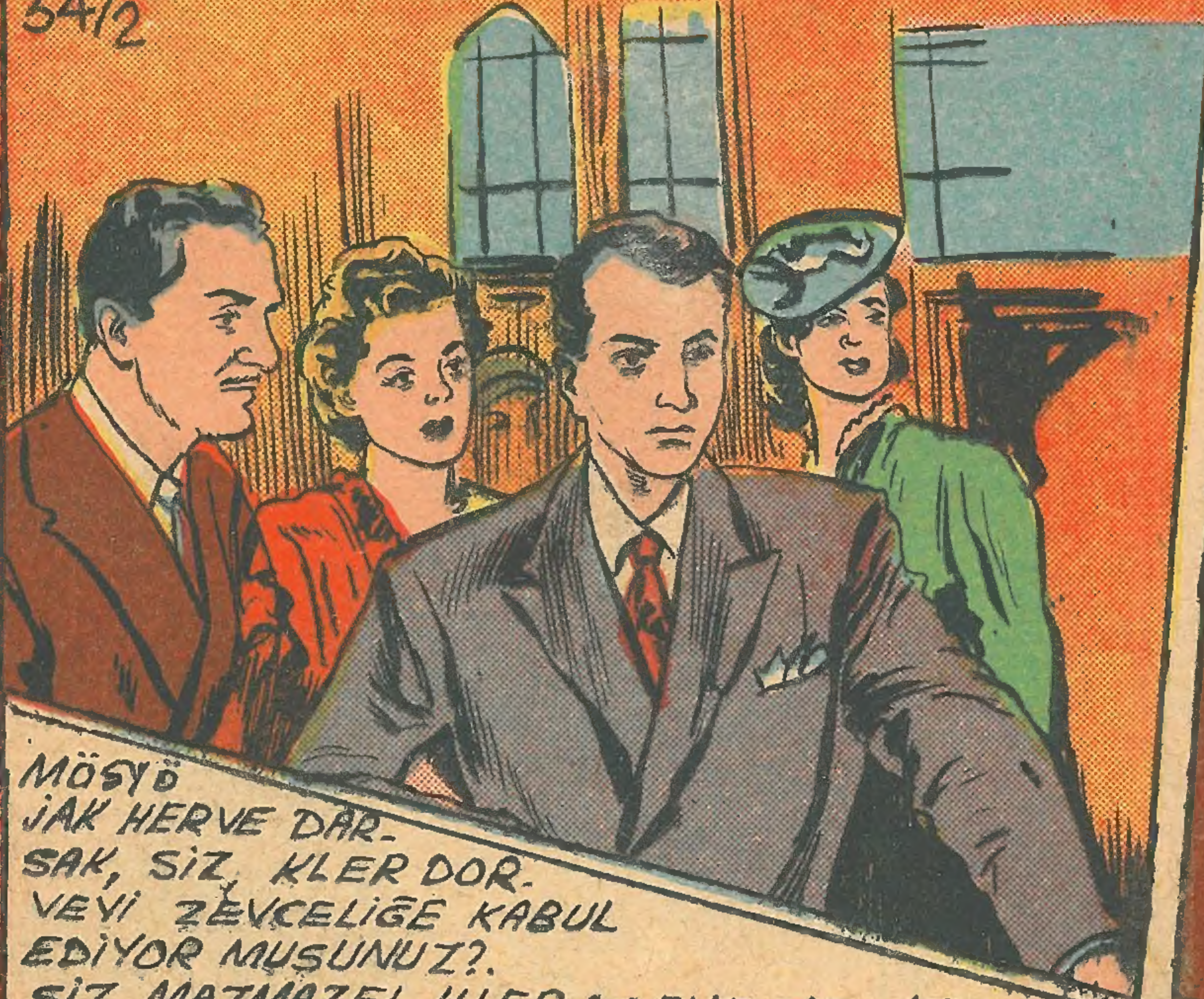

BİNBİR ROMAN

DAVETLİLERİN ARASINDA MEYUS AŞIK
SURATLI BİRİSİ VARDI. BU MARKTI. KİMSE
ONU TANIMADI.

DÜRANIN SÖYLEDİKLERİ
DOĞRU MUŞ.. EVLENİYOR

34/2

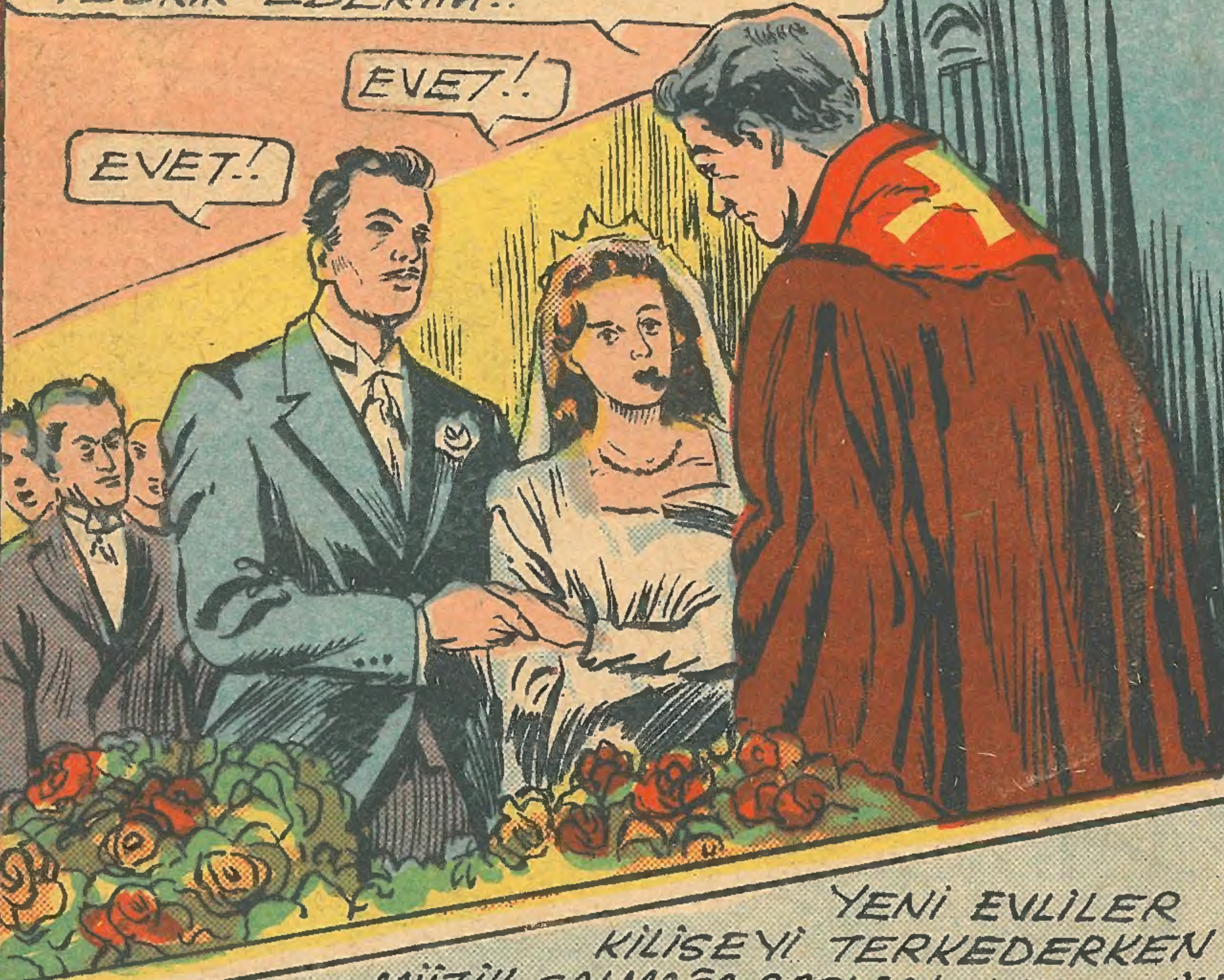

MÖSYÖ
JAK HERVE DAR-
SAK, SİZ, KLER DOR-
VEYİ ZEVCELİĞE KABUL
EDİYOR MUSUNUZ?

SİZ MATMAZEL KLER DORVE, SİZ, MÖSYÖ
JAK HERVE DARSAK'I KOÇALIĞA KABUL EDİYOR
MUSUNUZ? ÖYLEYSE BEN DE SİZİ KANUN
VE DİN NAMINA BİRLEŞTİRİYORUM.
TEBRİK EDERİM..

EYET..!

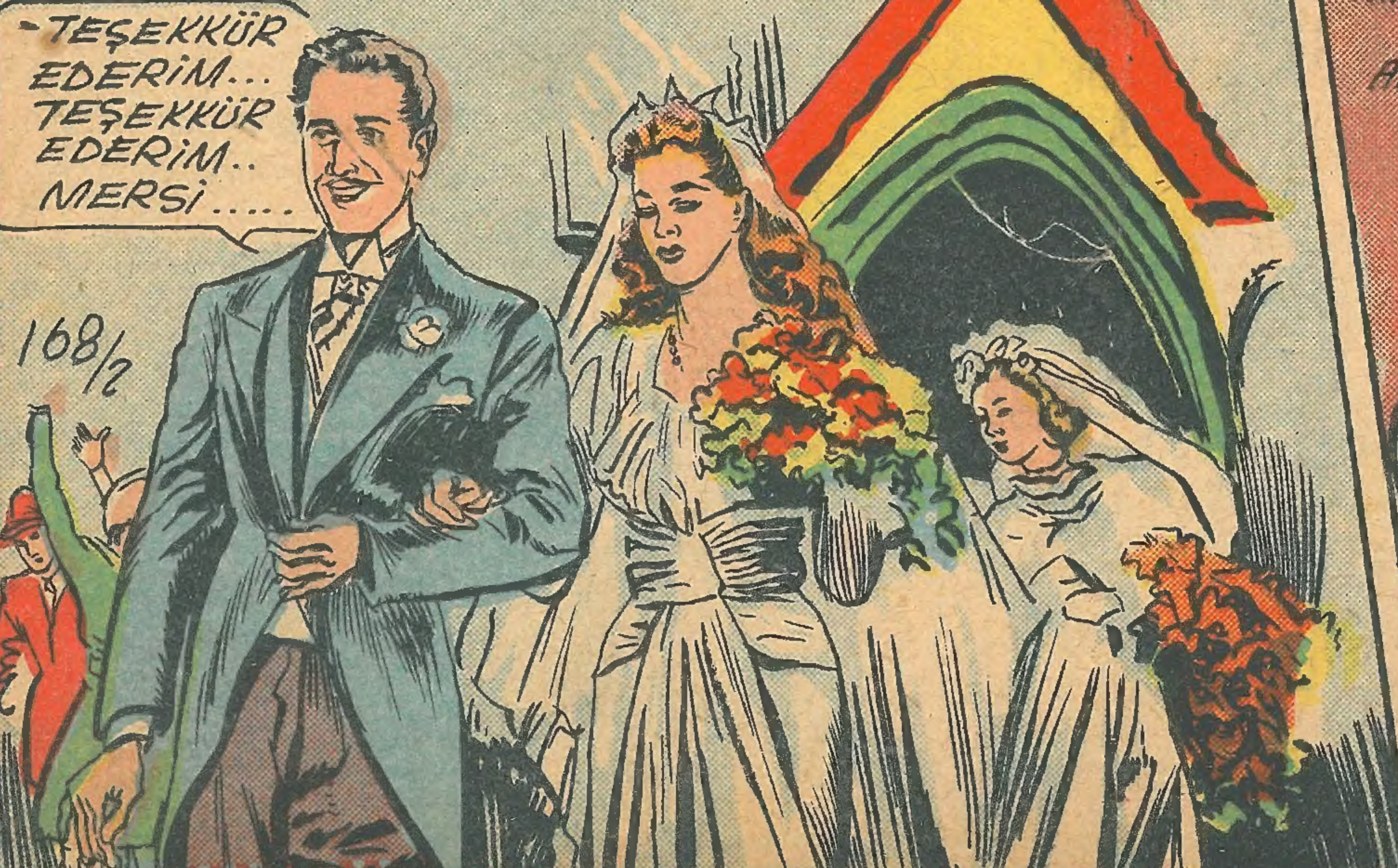
EYET..!

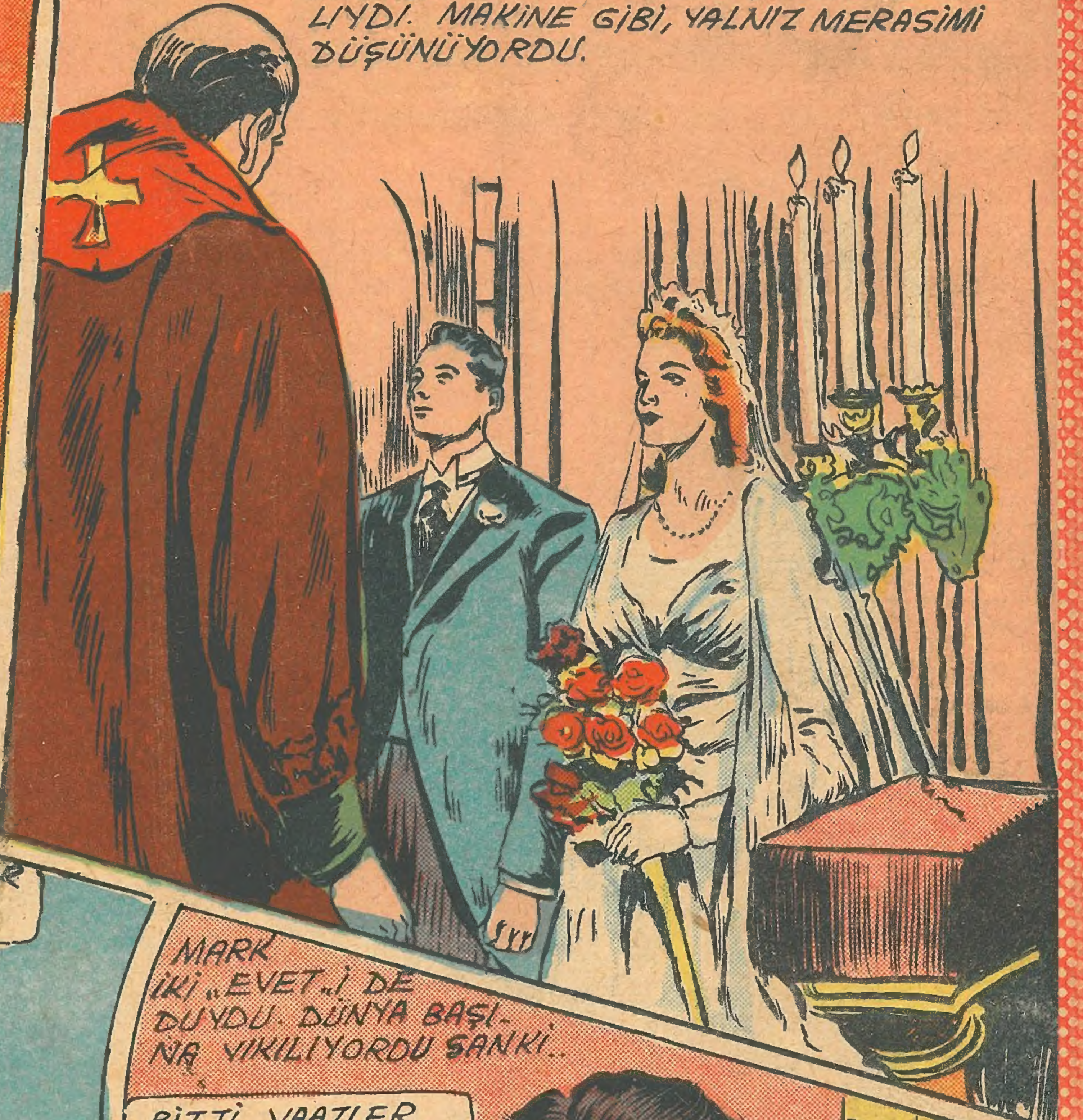
YENİ EVLİLER
KİLİSEYİ TERKEDERKEN
MÜZİK ÇALMAĞA BAŞLADI. HERVENİN
AĞIZI KULAKLARINA VARIYORDU. KLER
İSE ÇOK SÜKLÜM PÜKLÜMDÜ.

-TEŞEKKÜR
EDERİM...
TEŞEKKÜR
EDERİM...
MERSİ.....

168/2

ORTALIĞI DERİN BİR SÜKÜT KAPLADI.
KLER'LE HERVE NİKÂHLARINI RİYA-
ÇAK PAPAZIN ÖNÜNE GİTTİLER.
IŞIKLAR KIZIN YÜZÜNÜN SOLUKLUĞUNU
GÖSTERMİYORDU. KLER ÇOK HEYECAN-
LIYDI. MAKİNE GİBİ, YALNIZ MERASİMİ
DÜŞÜNÜYORDU.

MARK
İKİ "EVET..İ DE
DUYDU. DÜNYA BAŞI-
NA VIKILIYORDU SANKİ..

BİTTİ.. VAATLER..
YEMİNLER.. BÜYÜK
AŞK.. HEPSİ NUMARA
HEPSİ PALAVRAYMIŞ
O DA ÖTEKİ KADIN..
LARIN BİR EŞİ..
BU DA BİTTİ....

KLERDE ARA
SIRA SAĞA SOLA SELÂM VERİYOR,
TEBRİKLERİ KABUL EDİYORDU.
AH, BAĞRINA TAŞ BASAN, KARA
DÜŞÜNCELERE SAPLANAN
MARKI BİR GÖREBİLSEYDİ

ARKASI VAR.

